C/2025/6534

4.12.2025

ORIENTĂRI ALE COMISIEI

Orientări ale Comisiei: orientări privind modul de aplicare în practică a definițiilor pentru amplasamente, unități și instalații prevăzute la articolul 13 litera (h) din Regulamentul privind Portalul emisiilor industriale [Regulamentul (UE) 2024/1244]

(Text cu relevanță pentru SEE)

(C/2025/6534)

Prezenta comunicare a Comisiei este menită să ajute autoritățile naționale să aplice Regulamentul (UE) 2024/1244. Numai Curtea de Justiție a Uniunii Europene are competența de a formula interpretări obligatorii ale dreptului Uniunii.

Orientările au fost elaborate de Agenția Europeană de Mediu cu sprijinul Centrului tematic european pentru sănătate umană și mediu (*European Topic Centre on Human Health and the Environment*). Comisia ar dori să recunoască contribuțiile valoroase ale membrilor și observatorilor Grupului de experți pentru Regulamentul privind Portalul emisiilor industriale, care au fost implicați activ și au avut o contribuție inestimabilă pe tot parcursul proiectului, inclusiv în cadrul atelierelor și al consultărilor scrise.

CUPRINS

Rezumat 4

1. Introducere 4

2. Ierarhia geografică 5

3. Definiții 7

3.1. Amplasament 7

3.2. Unitate 8

3.3. Instalație 9

3.4. Parte a instalației 10

4. Modul de clasificare a unităților de raportare în temeiul IEPR 10

4.1. Modul de identificare a unui amplasament industrial în vederea raportării în temeiul IEPR 11

4.2. Modul de identificare a unei unități în vederea raportării în temeiul IEPR 12

4.3. Modul de identificare a unei instalații în vederea raportării în temeiul IEPR 12

4.3.1. Unitate tehnică staționară 13

4.3.2. Activități direct asociate 15

5. Exemple sectoriale 16

5.1. Sectorul electroenergetic 16

5.2. Sectorul deșeurilor 18

5.3. Rafinărie și amplasament petrochimic 19

5.4. Amplasament farmaceutic 20

5.5. Evacuări de apă de la mai multe instalații de pe același amplasament 22

5.6. Instalații de creștere intensivă a păsărilor de curte sau a porcilor și abatoare 24

5.7. Sectoare și activități neincluse în DEI 25

5.7.1. Instalații medie de ardere 25

5.7.2. Activități de minerit subteran și operațiuni conexe, inclusiv de extracție a țițeiului sau a gazelor naturale, fie pe uscat, fie în larg (când nu intră în domeniul de aplicare al anexei I la DEI) 25

5.7.3. Activități de exploatare minieră la zi și de carieră (când nu intră în domeniul de aplicare al anexei I la DEI și când o suprafață efectivă a zonei pentru operațiunile de extracție este egală cu 25 de hectare) 25

5.7.4. Stații de epurare a apelor uzate urbane (cu o capacitate de cel puțin 100 000 de locuitori echivalenți) 28
5.7.5. Acvacultura bazată pe furaje, cu o capacitate de producție anuală mai mare de 500 de tone 28
5.7.6. Instalații de construcție și/sau dezmembrare și de vopsire sau decapare a navelor, cu o capacitate de tratare a navelor de cel puțin 100 m lungime 30
5.7.7. Electroliza apei pentru producerea de hidrogen la scară industrială – instalații care nu intră în domeniul de aplicare al anexei I la DEI 30
6. Concluzii 30

Lista abrevierilor

Abreviere	Denumire
AEM	Agenția Europeană de Mediu
CCGT	Turbină cu gaze în ciclu combinat
CEE-ONU	Comisia Economică pentru Europa a Organizației Națiunilor Unite
CID	Decizie de punere în aplicare a Comisiei
DAA	Activitate direct asociată
DEI	Directiva privind emisiile industriale și emisiile generate de creșterea animalelor
EPRTR	Registrul European al Poluanților Emiși și Transferați
IEPR	Regulamentul privind Portalul emisiilor industriale
IMA	Instalație mare de ardere
INSPIRE	Infrastructura pentru informații spațiale în Europa
MCP	Instalație medie de ardere
MCPD	Directiva privind instalațiile medii de ardere
WI	(Co)incinerarea deșeurilor
WWTP	Stație de epurare a apelor uzate

REZUMAT

Articolul 13 litera (h) din Regulamentul (UE) 2024/1244 („Regulamentul privind Portalul emisiilor industriale” sau „IEPR”) impune Comisiei, asistată de Agenția Europeană de Mediu și în consultare cu statele membre, să elaboreze și să actualizeze periodic orientări care să sprijine punerea în aplicare a regulamentului. Orientările stabilesc modul de aplicare în practică a definițiilor pentru amplasamente, unități și instalații prevăzute în regulament.

Prezentul document de orientare oferă un cadru pentru raportarea exactă și coerentă a datelor despre mediu de la amplasamentele industriale din UE. Scopul său este de a contribui la clarificarea următoarelor aspecte: (i) definițiile termenilor „amplasament”, „unitate” și „instalație” prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 1089/2010 al Comisiei ([1]) [Infrastructura pentru informații spațiale în Europa (Regulamentul INSPIRE)], prin alinierea acestora la cele din IEPR și (ii) definiția unei instalații din Directiva privind emisiile industriale (DEI) 2010/75/UE, modificată prin Directiva (UE) 2024/1785 ([2]). Documentul explică modul în care aceste definiții se încadrează în structura ierarhică de raportare impusă de cadrul Regulamentului INSPIRE pentru schimbul de date spațiale.

Secțiunile principale includ orientări privind: (i) identificarea amplasamentelor, a unităților și a instalațiilor; (ii) descrierea conexiunilor tehnice și operaționale dintre unitățile industriale și (iii) stabilirea momentului în care mai multe instalații ar trebui considerate o singură unitate. Documentul abordează, de asemenea, „activitățile direct asociate”, care ar trebui luate în considerare atunci când se raportează emisiile provenite de la o instalație.

Prezentele orientări oferă diverse exemple pentru a sprijini raportarea în temeiul IEPR. Cu toate acestea, ele nu sunt exhaustive și nu acoperă toate cazurile posibile. Este de competența autorității de raportare competente din fiecare stat membru să aplice orientările, ținând seama de contextul național.

1. INTRODUCERE

Regulamentul privind Portalul emisiilor industriale (IEPR) ([3]) a fost adoptat la 24 aprilie 2024 și înlocuiește Regulamentul privind Registrul European al Poluanților Emiși și Transferați (EPRTR) ([4]). El instituie un registru integrat al emisiilor și transferurilor de poluanți la nivelul UE și, prin urmare, pune în aplicare Protocolul Comisiei Economice pentru Europa a Organizației Națiunilor Unite (CEE-ONU) privind Registrul poluanților emiși și transferați ([5]), denumit în mod curent Protocolul PRTR sau Protocolul de la Kiev. Prima raportare în temeiul regulamentului revizuit va avea loc în 2028, când statele membre vor raporta Comisiei date privind emisiile și transferurile, utilizarea resurselor și alte informații contextuale de la instalațiile industriale vizate pentru anul de raportare 2027.

IEPR aduce o schimbare la nivelul de raportare a emisiilor în comparație cu EPRTR, trecând de la nivelul unității (care poate cuprinde una sau mai multe instalații) la nivelul instalației. Acest lucru va permite o mai bună aliniere și coerență cu Directiva privind emisiile industriale (DEI) 2010/75/UE, astfel cum a fost modificată prin Directiva (UE) 2024/1785 ([6]) [Directiva privind emisiile industriale și emisiile generate de creșterea animalelor (DEI)], care reglementează emisiile industriale prin autorizarea instalațiilor. Prin urmare, IEPR poate sprijini mai bine obiectivele și punerea în aplicare a DEI și poate permite evaluarea eficacității DEI. La elaborarea prezentelor orientări s-a ținut seama de *compilația răspunsurilor oferite de DG Mediu cu privire la punerea în aplicare a Directivei privind emisiile industriale – capitolul 1*, din data de 18 ianuarie 2019 ([7]).

Se preconizează că trecerea la raportarea la nivel de instalație va avea un impact limitat asupra raportării emisiilor provenite din majoritatea activităților industriale în care o singură unitate cuprinde o singură instalație. În alte situații mai diverse și mai complexe, vor fi necesare orientări și recomandări cu privire la răspunsul la modificarea structurii de raportare și la modul de aplicare în practică a definițiilor pentru amplasamente, unități și instalații prevăzute în IEPR. Elaborarea unor astfel de orientări de către Comisie, asistată de Agenția Europeană de Mediu (AEM) și în consultare cu statele membre, a fost impusă de articolul 13 litera (h) din IEPR.

([1]) https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/?uri=CELEX%3A02010R1089-20231119.
([2]) https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/?uri=CELEX%3A02010L0075-20240804.
([3]) https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/?uri=CELEX%3A32024R1244&qid=1716560231787.
([4]) https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/?uri=celex%3A32006R0166.
([5]) https://unece.org/DAM/env/pp/prtr/Protocol%20texts/PRTR_Protocol_e.pdf.
([6]) https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/?uri=CELEX%3A02010L0075-20240804.
([7]) https://circabc.europa.eu/ui/group/06f33a94-9829-4eee-b187-21bb783a0fbf/library/cbcfa4fc-cb8e-4cd7-bf7a-cbba10c28fb4?p=1&n=10&sort=modified_DESC.

Prezentul document de orientare urmărește să îndeplinească această cerință prin: (i) furnizarea de exemple de ceea ce înseamnă un amplasament, o unitate și o instalație; (ii) oferirea de exemple sectoriale de relații între unități și instalații și (iii) furnizarea de recomandări cu privire la modul în care acestea ar trebui aplicate și gestionate pentru raportarea emisiilor industriale. Un obiectiv-cheie al prezentului document este de a stabili o înțelegere comună a termenilor „unitate" și „instalație" în contextul raportării în temeiul IEPR în rândul operatorilor industriali și al autorităților competente din statele membre. Atingerea acestui obiectiv va asigura o mai mare coerență și acuratețe a datelor raportate.

Prezentul document de orientare oferă diverse exemple pentru a sprijini raportarea în temeiul IEPR. Cu toate acestea, el nu este exhaustiv și nu acoperă toate cazurile posibile. Este de competența autorității de raportare competente relevante din fiecare stat membru să îl aplice, ținând seama de circumstanțele naționale.

Prezentul document de orientare are următoarea structură:

— secțiunea 2 descrie nivelurile ierarhice de raportare din cadrul amplasamentelor de producție industrială;

— secțiunea 3 definește fiecare dintre nivelurile ierarhice;

— secțiunea 4 explică modul de identificare a amplasamentelor, a unităților și a instalațiilor pentru raportarea în temeiul IEPR și oferă detalii privind unitățile tehnice și conexiunile tehnice;

— secțiunea 5 prezintă mai multe exemple de relații unitate/instalație;

— secțiunea 6 conține observații finale și enumeră resursele pentru recomandări suplimentare.

Decizia de punere în aplicare (UE) 2018/1135 a Comisiei ([8]) a instituit Registrul UE al amplasamentelor industriale, iar prezentele orientări sunt menite să completeze Manualul pentru raportori pentru Registrul UE al amplasamentelor industriale ([9]) și orice actualizare ulterioară. Manualul conține toate informațiile esențiale pentru descrierea modului în care operatorii industriali ar trebui să raporteze fluxurile de date relevante prevăzute în IEPR și în Directiva privind emisiile industriale și emisiile generate de creșterea animalelor (DEI). Deși prezentele orientări pot fi utilizate ca document de sine stătător, se recomandă utilizarea lor împreună cu Manualul pentru raportori pentru Registrul UE al amplasamentelor industriale.

Prezentul document de orientare nu va cuprinde regulile de agregare aplicabile creșterii păsărilor de curte și a porcilor, astfel cum se prevede la articolul 70 litera (b) din DEI revizuită. Astfel cum se menționează la articolul 70b alineatul (2) din DEI, Comisia va publica, după consultarea statelor membre ale UE, orientări specifice „privind criteriile în temeiul cărora instalații diferite sunt considerate ca fiind o singură unitate" în acest sector, în temeiul articolului 70b alineatul (1) din DEI.

2. IERARHIA GEOGRAFICĂ

Raportarea ierarhică a amplasamentelor de producție industrială impusă în temeiul IEPR și al Deciziei de punere în aplicare (UE) 2018/1135 a Comisiei se bazează pe Regulamentul INSPIRE (Infrastructura pentru informații spațiale în Europa) ([10]) și implică organizarea și prezentarea informațiilor privind activitățile industriale într-un mod structurat. Regulamentul INSPIRE urmărește să creeze un cadru armonizat pentru schimbul de date spațiale în întreaga Europă, inclusiv de date privind aspectele industriale și de mediu. Amplasamentele de producție industrială sunt clasificate în funcție de tipurile, activitățile și impactul lor asupra mediului. Structura ierarhică include, de regulă, diferite niveluri care permit raportarea diferitelor tipuri de informații, cum ar fi localizarea amplasamentului, procesele de producție și datele privind emisiile. Această abordare facilitează integrarea consecventă a datelor din surse multiple, permițând o analiză spațială cuprinzătoare, comparații transfrontaliere și luarea de decizii în cunoștință de cauză cu privire la politicile de mediu și la reglementarea industrială.

([8]) https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/PDF/?uri=CELEX:32018D1135&from=EN.

([9]) Cea mai recentă versiune din 19 decembrie 2024: https://cdr.eionet.europa.eu/help/euregistry/Documents/EU%20Registry_Manual%20for%20Reporters_v1.12.pdf.

([10]) https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/?uri=CELEX%3A02010R1089-20231119, anexa IV, secțiunea 8.2.

Structura datelor din Regulamentul INSPIRE definește nivelurile ierarhice din cadrul amplasamentelor de producție industrială pe baza relațiilor lor geografice:

— amplasamente de producție;

— unități de producție;

— instalații de producție;

— părți ale instalațiilor de producție.

Figura 2.1 ilustrează ierarhia, precum și scenariul în care există o conexiune tehnică între centrala electrică din unitatea 1 și rafinăria și uzina chimică din unitatea 2. În pofida conexiunii tehnice (și anume furnizarea de energie electrică, astfel cum este indicată de săgeți), unitățile sunt exploatate de persoane fizice sau juridice diferite și, prin urmare, unitățile sunt distincte – separate de operator (astfel cum se prevede în definiția „unității" din IEPR, a se vedea secțiunea 3.2). Diferitele combinații de unități, instalații și conexiuni tehnice sunt discutate în detaliu în secțiunea 4.

Figura 2.1

O diagramă schematică simplă a unui amplasament industrial

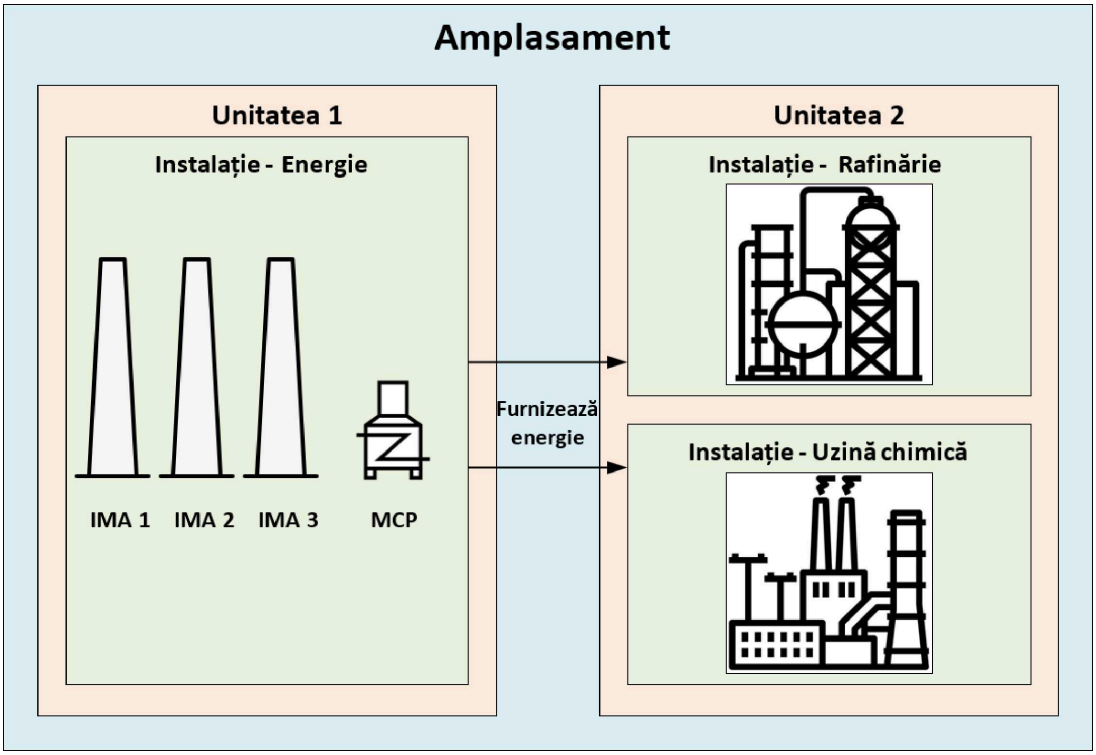

Protocolul PRTR prevede raportarea activităților industriale care intră în domeniul său de aplicare la nivel de unitate și definește o unitate în conformitate cu Regulamentul INSPIRE. IEPR impune operatorului să raporteze la nivel de instalație, care poate fi urmărită la nivel de unitate; continuarea identificării unității principale a instalațiilor va asigura continuitatea cu seriile temporale istorice (raportate în cadrul EPRTR) care conțin informații privind emisiile și transferurile la nivel de unitate. IEPR impune, de asemenea, raportarea amplasamentului principal care conține unitatea și instalația (instalațiile). Prin urmare, deși IEPR se axează în prezent pe raportarea informațiilor despre mediu referitoare la instalații, există în continuare o cerință importantă de a putea prezenta date la nivel de unitate și de amplasament.

Figura 2.2 ilustrează noile fluxuri de date propuse pentru raportarea informațiilor administrative, geografice și tematice în temeiul IEPR. Majoritatea unităților care au raportat către Registrul UE al amplasamentelor industriale în 2022 au o relație unu la unu cu o instalație DEI (de exemplu, unitatea 1 conține instalația 1) și există unități care au mai multe instalații. Ar trebui remarcat faptul că instalația DEI poate conține și o parte a instalației.

Figura 2.2

Fluxurile de date privind emisiile industriale

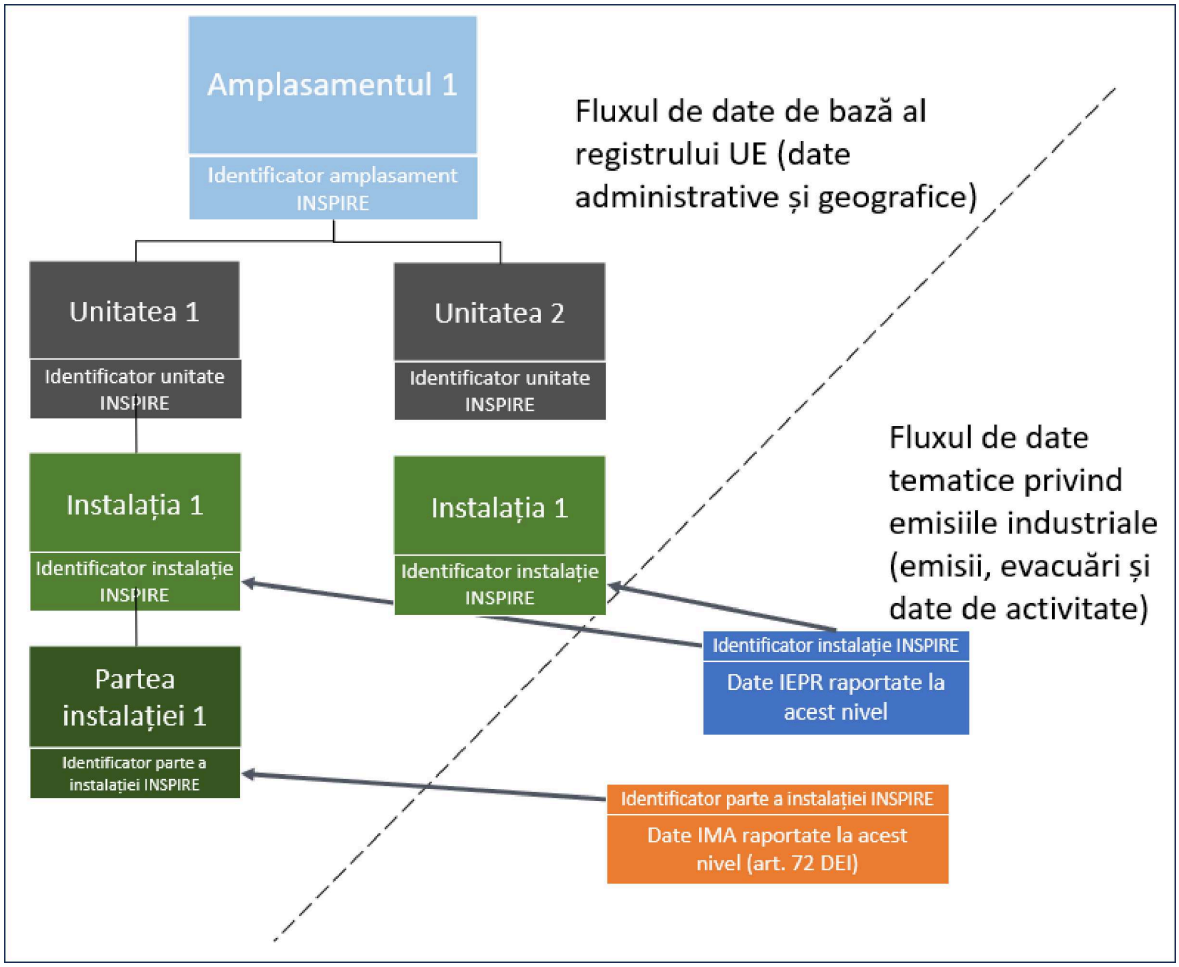

3. DEFINIȚII

Definițiile pentru amplasament, unitate, instalație și parte a instalației prevăzute în IEPR sunt explicate în prezenta secțiune.

3.1. **Amplasament**

Secțiunea 8.2.4 din anexa IV la Regulamentul INSPIRE definește amplasamentul de producție ca fiind „[t]ot terenul dintr-o zonă geografică dată unde a fost, este sau se intenționează a fi localizată producția. Este inclusă totalitatea infrastructurilor, echipamentelor și materialelor”. Conform IEPR, „«amplasament» înseamnă localizarea geografică a instalației și a unității” (a se vedea figura 2.1).

Manualul pentru raportori pentru Registrul UE al amplasamentelor industriale ([11]), publicat de Agenția Europeană de Mediu (AEM) și care sprijină țările raportoare în transmiterea datelor, clarifică faptul că un amplasament cuprinde una sau mai multe zone industriale în care activitățile sunt desfășurate de diferiți operatori ai unităților și instalațiilor conexe. Pentru identificarea unui amplasament, trebuie îndeplinite următoarele criterii:

— **proximitatea geografică:** unitățile și instalațiile acestora trebuie să se afle fizic în același loc. Cu toate acestea, faptul că un amplasament este împărțit de o barieră fizică, cum ar fi un drum, o cale ferată sau un râu, nu îl transformă în mod automat în două amplasamente distincte;

— **activități conexe:** în cazul în care mai multe unități sau instalații urmează să fie incluse în același amplasament, toate trebuie să fie conectate printr-o conexiune tehnică sau să coopereze pentru un scop comun (de exemplu, o unitate de asamblare a autoturismelor și unitățile asociate din lanțul de aprovizionare al producției de autoturisme în cadrul aceluiași amplasament);

([11]) https://cdr.eionet.europa.eu/help/eprtr_lcp/Documents/E-PRTR-LCP%20Manual%20for%20reporters%20v1.6.pdf.

— **nerespectarea dreptului de proprietate:** proprietatea, în sine, nu joacă un rol în definirea unui amplasament, și anume un amplasament poate include mai multe unități (cu proprietari/operatori diferiți) dacă acestea sunt conexe în conformitate cu criteriul de mai sus;

— **nerespectarea planificării urbane:** mai multe amplasamente pot fi situate pe un singur lot coerent, împărțit pe zone pentru activități industriale în conformitate cu planificarea urbană. Dacă este necesar, amplasamentele trebuie să fie diferențiate prin utilizarea criteriului de la al doilea punct de mai sus.

Figura 3.1 ilustrează situația în care trei unități adiacente formează două amplasamente, deoarece nu există activități conexe comune între cele două amplasamente. Amplasamentul 1 conține o unitate de producție de alimente și băuturi, exploatată de o societate independentă producătoare de bere; amplasamentul 2 conține două unități care au operatori diferiți, dar care desfășoară activități conexe.

Figura 3.1

O diagramă schematică simplă a două amplasamente industriale

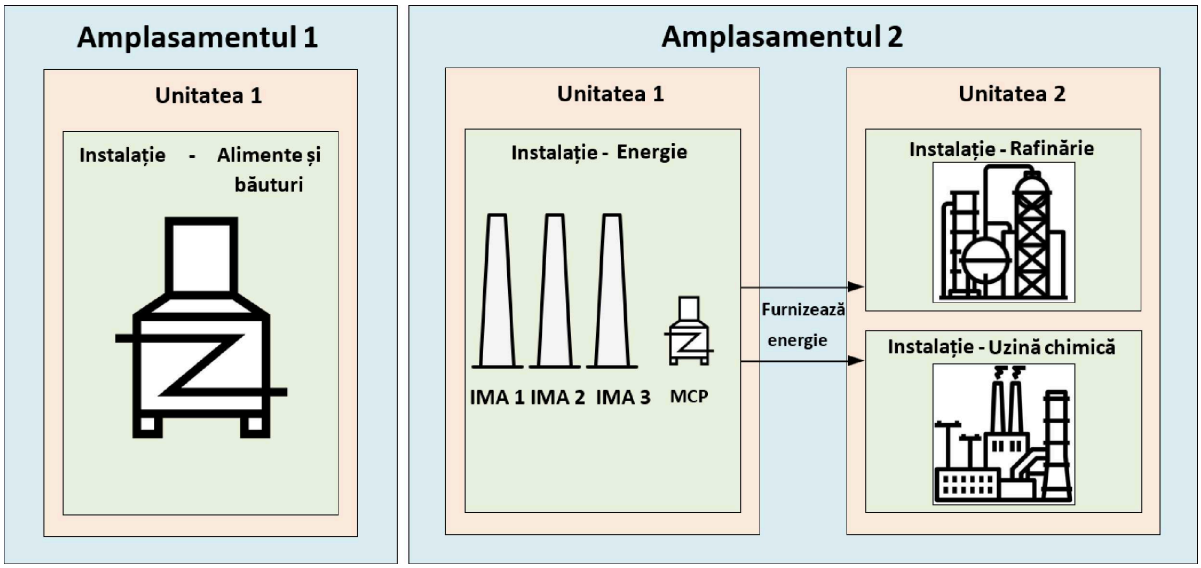

3.2. **Unitate**

Secțiunea 8.2.1 din anexa IV la Regulamentul INSPIRE se referă la o unitate de producție ca fiind „[u]na sau mai multe instalații de pe același amplasament, exploatate de aceeași persoană fizică sau juridică, proiectate, construite sau instalate în scopuri de producție sau în scopuri industriale, incluzând totalitatea infrastructurilor, echipamentelor și materialelor”.

O unitate, astfel cum este definită la articolul 3 punctul 2 din IEPR, înseamnă „una sau mai multe instalații, sau părți ale acestora, situate pe același amplasament și care sunt exploatate de aceeași persoană fizică sau juridică”. Este în continuare important să se păstreze și să se utilizeze conceptul de unitate, chiar și atunci când raportarea datelor tematice se va realiza la nivel de instalație. Principalele motive ale acestei situații sunt:

— respectarea Protocolului PRTR;

— respectarea articolului 5 alineatul (1) litera (a) din IEPR, care prevede că, începând din 2028, Portalul european al emisiilor industriale trebuie să permită utilizatorilor să caute și să descarce date în funcție de unitate;

— respectarea Regulamentului INSPIRE;

— coerența cu seriile temporale istorice ale datelor raportate anterior în cadrul EPRTR.

Fiecare unitate trebuie raportată separat în temeiul IEPR, inclusiv informații privind operatorul, coordonatele geografice, denumirea și funcția, indiferent dacă amplasamentul conține sau nu: (i) o unitate cu o singură instalație; (ii) o unitate cu mai multe instalații (de exemplu, o uzină chimică și o unitate de producere de energie electrică cu același operator) sau (iii) mai multe unități (cu operatori diferiți) cu una sau mai multe instalații (de exemplu, trei uzine chimice cu operatori diferiți, o stație independentă de epurare a apelor uzate și o centrală electrică ce deservește întregul amplasament). În toate cazurile, fiecare unitate trebuie raportată separat, cu propriile date specifice și cu același identificator al amplasamentului principal.

În temeiul IEPR, o unitate este definită pe baza activităților pentru care un operator este responsabil pe un amplasament. Definiția juridică a „operatorului”, astfel cum este prevăzută la articolul 3 punctul 15 din DEI și menționată la articolul 3 punctul 8 din IEPR, înseamnă „orice persoană fizică sau juridică care exploatează sau deține controlul total sau parțial asupra instalației sau a instalației de ardere, a instalației de incinerare a deșeurilor sau a instalației de coincinerare a deșeurilor sau, dacă acest lucru se specifică în dreptul intern, căreia i-a fost delegată o putere economică decisivă asupra funcționării instalației din punct de vedere tehnic”. Operatorul este responsabil de toate activitățile prevăzute în IEPR și DEI din cadrul unității. Proprietarul terenului este irelevant dacă nu este implicat în exploatarea unității.

Operatorul (care ar putea închiria unitatea de la un proprietar sau ar putea fi proprietarul acesteia) este adesea entitatea juridică menționată în autorizația relevantă (a se vedea Caseta 3.1). În cazul unei instalații DEI cu mai mulți operatori care fac obiectul unei singure autorizații (denumită uneori „autorizație cadru”), mai multe unități și instalații trebuie identificate în conformitate cu IEPR, în funcție de responsabilitățile diferiților operatori. Pentru a facilita analiza presiunilor asupra mediului exercitate de aceste unități, acestea ar trebui raportate la același amplasament principal. De reținut că nu este necesară împărțirea efectivă a unei autorizații; această „împărțire virtuală” este destinată exclusiv raportării în temeiul IEPR. Detalii suplimentare sunt furnizate în secțiunea 4.2.

3.3. **Instalație**

Secțiunea 8.2.2 din anexa IV la Regulamentul INSPIRE se referă la unitățile tehnice, cum ar fi mașinile, aparatele, dispozitivele sau echipamentele plasate în poziție sau conectate în vederea utilizării, ca fiind instalații individuale sau linii de producție în cadrul unei unități industriale în care se desfășoară procese sau activități specifice. Aceste unități tehnice fac parte, de regulă, dintr-un amplasament industrial mai mare și sunt caracterizate de funcțiile, procesele și emisiile lor. Instalațiile pot fi alcătuite din una sau mai multe unități tehnice (de exemplu, reactoare, cuptoare sau motoare) care funcționează împreună pentru a îndeplini o anumită funcție.

Definițiile din IEPR și DEI ale unei instalații sunt în prezent aproape identice. Singura diferență este că DEI face trimitere, la articolul 3 punctul 3, la anexele I, Ia și VII la DEI, în timp ce IEPR face trimitere, la articolul 3 punctul 1, la anexa I la IEPR, care, la rândul său, face trimitere la anexele I și Ia la DEI. Prin urmare, definiția unei instalații, astfel cum este utilizată în prezentele orientări, este definiția din IEPR, care include definiția din DEI, cu excepția activităților enumerate în partea 1 din anexa VII la DEI (instalații și activități care utilizează solvenți organici, deoarece acestea nu fac neapărat parte din anexa I sau 1a la DEI).

Caseta 3.1: Definiția instalației utilizată în prezentul document de orientare

Definiția unei instalații utilizată în prezentul document de orientare corespunde definiției din IEPR, care acoperă același domeniu de aplicare ca și domeniul de aplicare al definiției din DEI, dar exclude activitățile enumerate în partea 1 din anexa VII la DEI. Definiția din IEPR a instalației nu este menită să specifice modul în care instalațiile sunt determinate în temeiul DEI sau modul în care ar trebui aplicate concluziile BAT. IEPR servește în primul rând drept mecanism de raportare, în timp ce DEI prevede cadrul de reglementare pentru determinarea instalațiilor în scopul autorizării și pentru aplicarea concluziilor BAT. În plus, IEPR introduce conceptul de „unitate”, care nu este prezent în DEI. Acest lucru conduce la situații în care mai mulți operatori gestionează părți ale aceleiași instalații (de exemplu, în autorizațiile cadru, conform celor enunțate în secțiunea 3.2) care sunt raportate ca unități multiple, fiecare conținând una sau mai multe instalații.

Deși toate activitățile din anexele I și Ia la DEI sunt incluse în prezent în IEPR, domeniul de aplicare al IEPR include următoarele activități suplimentare:

— instalații medii de ardere (MCP-uri) ([12]) [în cazul în care nu sunt incluse în anexa I la DEI ca unitate tehnică sau activitate direct asociată (DAA – a se vedea capitolul 4.3.2)] cu o putere termică instalată de cel puțin 20 MW și mai mică de 50 MW;

— activități de minerit subteran și operațiuni conexe, inclusiv de extracție a țițeiului sau a gazelor naturale, fie pe uscat, fie în larg (când nu intră în domeniul de aplicare al anexei I la DEI);

— activități de exploatare minieră la zi și de carieră (când nu intră în domeniul de aplicare al anexei I la DEI), cu o suprafață efectivă a zonei pentru operațiunile de extracție de cel puțin 25 de hectare;

([12]) Instalațiile de ardere care desfășoară activitățile menționate la articolul 2 din Directiva (UE) 2015/2193.

— stații de epurare a apelor uzate urbane cu o capacitate de cel puțin 100 000 de locuitori echivalenți;

— acvacultura bazată pe furaje, cu o capacitate de producție anuală mai mare de 500 de tone;

— instalații de construcție și/sau dezmembrare și de vopsire sau decapare a navelor, cu o capacitate de tratare a navelor de cel puțin 100 m lungime;

— electroliza apei pentru producția de hidrogen la scară industrială, cu o capacitate mai mică de 50 de tone pe zi ([13]).

Secțiunea 5 privind exemplele sectoriale conține o subsecțiune dedicată activităților neincluse în DEI care intră în domeniul de aplicare al IEPR.

3.4. **Parte a instalației**

În cadrul INSPIRE, activitățile industriale pot fi raportate la mai multe niveluri, inclusiv la nivel de amplasament, unitate și instalație. Nivelul cel mai detaliat de raportare care intră în domeniul de aplicare al IEPR este partea instalației, care permite urmărirea detaliată a emisiilor sau a altor date, cum ar fi consumul de energie sau capacitatea de incinerare de la anumite unități din cadrul unei instalații. În conformitate cu specificațiile datelor INSPIRE, o instalație poate cuprinde diferite părți care deservesc scopuri tehnice distincte; cu toate acestea, ele sunt tratate în mod colectiv ca o singură instalație dacă sunt conectate din punct de vedere juridic sau tehnic și sunt exploatate ca o singură unitate tehnică.

Deși termenul „parte a instalației” nu este definit în mod explicit în DEI sau în IEPR, el se referă, de regulă, la componente sau secțiuni ale unei instalații, inclusiv instalații mari de ardere (IMA-uri) și instalații de (co)incinerare a deșeurilor. Aceste părți ale instalației sunt esențiale pentru funcționarea generală a unei instalații și fac obiectul unor cerințe de reglementare specifice în temeiul capitolelor III și IV din DEI, precum și al unor cerințe de raportare detaliate în temeiul articolului 72 din DEI și al Deciziei de punere în aplicare (UE) 2018/1135 a Comisiei de instituire a tipului, formatului și periodicității informațiilor care sunt furnizate de către statele membre în scopul raportării cu privire la punerea în aplicare a DEI.

Nici în Registrul UE al amplasamentelor industriale termenul „parte a instalației” nu este definit, ci este înțeles ca reprezentând o subunitate funcțională din cadrul unei instalații. Aceste subunități îndeplinesc sarcini sau procese distincte care contribuie la emisiile totale sau la impactul asupra mediului pe care îl are instalația din care fac parte. De exemplu, IMA-urile și instalațiile de (co)incinerare a deșeurilor intră sub incidența capitolelor III și IV din DEI, dar numai emisiile provenite de la IMA-uri, în temeiul articolului 72 alineatul (3) din DEI, sunt integrate în mecanismul de raportare prevăzut în IEPR în temeiul Deciziei de punere în aplicare (UE) 2018/1135 a Comisiei. Instalațiile de (co)incinerare a deșeurilor nu au cerințe echivalente de raportare a emisiilor în temeiul DEI sau al IEPR, dar au alte cerințe, cum ar fi raportarea capacității nominale și permise de incinerare. Atât IMA-urile, cât și instalațiile de (co)incinerare a deșeurilor sunt raportate ca „părți ale instalației” în Registrul UE al amplasamentelor industriale.

În plus, MCP-urile cu o putere termică instalată cuprinsă între 20 MW și 50 MW sunt, de asemenea, clasificate ca părți ale instalației în scopul raportării în temeiul IEPR, cu condiția ca acestea să nu facă deja obiectul anexei I la DEI.

4. MODUL DE CLASIFICARE A UNITĂȚILOR DE RAPORTARE ÎN TEMEIUL IEPR

Prezenta secțiune ajută țările raportoare să identifice diferitele caracteristici geografice ale amplasamentelor, unităților și instalațiilor industriale. Fiecare nivel al ierarhiei INSPIRE este prezentat și analizat (a se vedea Tabelul 4.1). Situațiile complexe sau nuanțate vor necesita o analiză de la caz la caz și pot necesita consultarea cu responsabilii de eliberarea autorizațiilor din cadrul autorității competente, cu AEM sau cu Comisia. Serviciul de asistență pentru industrie al AEM poate fi contactat la adresa industry.helpdesk@eea.europa.eu.

([13]) În timp ce activitatea prevăzută în IEPR se referă numai la „producția la scară industrială”, se înțelege că, în cazul în care activitatea are o capacitate de producție de peste 50 de tone pe zi, aceasta ar intra în domeniul de aplicare al activității 6.6 din DEI. Prin urmare, este implicit faptul că activitatea 9 din anexa I la IEPR se referă la instalațiile cu o capacitate sub acest prag.

Tabelul 4.1

Caracteristicile geografice ale entităților industriale

Nivel ierarhic	Descriere
Amplasament	Suprafața totală de teren care include o singură unitate sau mai multe unități cu o asociere funcțională, de natură operațională, economică sau tehnică.
Unitate	Un ansamblu de instalații sau de unități tehnice care funcționează sub conducerea comună a unui operator.
Instalație	O unitate tehnică staționară specifică sau un grup de unități conectate din punct de vedere tehnic în cadrul unei unități în care au loc activități industriale.
Parte a instalației	Subcomponente ale unei instalații, cum ar fi o IMA, o instalație de (co)incinerare a deșeurilor în linie, o MCP (care nu este acoperită ca parte a unei instalații DEI), care contribuie la operațiunile generale ale unei instalații.

4.1. **Modul de identificare a unui amplasament industrial în vederea raportării în temeiul IEPR**

Următoarele puncte ar trebui luate în considerare pentru a contribui la raportarea unui amplasament industrial care conține una sau mai multe unități și instalații.

— **Accent pe localizare**: amplasamentul se referă la localizarea fizică, nu neapărat la o singură unitate sau instalație.

— **Importanța conexiunii**: activitățile desfășurate pe suprafețe separate pot fi considerate ca făcând parte din același amplasament dacă au o asociere directă cu o conexiune operațională, economică sau tehnică. Aceste concepte pot fi descrise după cum urmează.

  — **Conexiune operațională:** atunci când unități diferite funcționează împreună pentru a atinge un obiectiv industrial comun, acestea ar trebui considerate ca făcând parte dintr-un singur amplasament. De exemplu, dacă o unitate prelucrează materii prime, iar alta asamblează produsul final, interdependența acestora le face să funcționeze împreună. Raportarea lor ca un singur amplasament asigură o reprezentare mai exactă a modului în care funcționează procesul industrial în ansamblu.

  — **Conexiune economică:** unitățile separate pot fi considerate parte din același amplasament dacă fac parte dintr-o singură activitate economică sau contribuie la aceasta, de exemplu dacă au în comun resurse financiare, gestionare sau obiective economice. Această conexiune evidențiază natura integrată a operațiunilor, facilitând înțelegerea amprentei economice și a performanței întregii activități industriale dacă aceste unități sunt raportate ca un singur amplasament.

  — **Conexiune tehnică:** în cazul în care unitățile au în comun infrastructura tehnologică, utilitățile sau procesele tehnice, acestea pot fi considerate ca făcând parte din același amplasament. Operațiunile lor interconectate contribuie la un proces industrial complet, iar recunoașterea acestor conexiuni în cadrul raportării oferă o imagine mai clară a rețelei industriale și a fluxurilor de resurse.

  Importanța conexiunii constă în furnizarea unei viziuni mai integrate asupra activităților industriale, asigurându-se că datele privind aceste activități reflectă cu exactitate natura interconectată a operațiunilor din diferite domenii. Acest lucru contribuie la o mai bună înțelegere a amplorii, a eficienței și a domeniului de aplicare al producției industriale.

— **Proprietate**: proprietatea asupra terenurilor este irelevantă pentru determinarea amplasamentului.

— **Operatori**: se poate considera că mai multe unități (cu operatori diferiți) se află pe același amplasament dacă există o asociere funcțională directă între operațiunile lor (operaționale, economice sau tehnice).

— **Limitele amplasamentului**: gardurile nu sunt un indicator fiabil pentru determinarea limitelor unui amplasament.

— **Separări fizice scurte**: un drum sau un pasaj care traversează locația nu determină limita amplasamentului dacă zonele sunt suficient de apropiate.

Exemplu de importanță a conexiunii și a locației: Rezervoarele de stocare conectate prin conducte la o uzină chimică fac parte din același amplasament.

Cu toate acestea, rezervoarele de stocare dintr-un port îndepărtat vor necesita o expertiză pentru a stabili dacă acestea aparțin aceluiași amplasament ca și unitatea principală. Ar trebui luate în considerare nivelul conexiunii tehnice (de exemplu, conducte, metode de transport) și impactul global asupra mediului.

4.2. **Modul de identificare a unei unități în vederea raportării în temeiul IEPR**

Pentru a determina limitele unei unități, ar trebui luate în considerare următoarele etape:

— **Proprietate/operator:** un operator este responsabil de activitățile care determină limitele unei unități. Acesta ar putea fi o persoană juridică sau fizică ce închiriază unitatea sau terenul de la un proprietar sau ar putea fi proprietarul efectiv. Operatorul este specificat în autorizația relevantă. Pentru o instalație DEI cu mai mulți operatori titulari ai unei singure autorizații „cadru", definiția operatorului împarte în mod virtual instalația autorizată în mai multe unități (cu una sau mai multe instalații), fiecare dintre acestea fiind legată de activități specifice gestionate de operatori diferiți. Deși acestea sunt, din punct de vedere tehnic, „părți ale instalației" cu operatori separați, această abordare permite raportarea în cadrul structurii IEPR a unităților și a instalațiilor. Nu este necesară împărțirea efectivă a unei autorizații; această împărțire virtuală este doar pentru ca raportarea să fie aliniată la definiția IEPR a unei unități.

— **Instalații multiple:** o singură unitate poate avea mai multe instalații dacă sunt exploatate de aceeași societate sau persoană, sunt conectate din punct de vedere funcțional și se află într-o proximitate rezonabilă.

— **Conexiune funcțională:** aceasta se referă la una sau mai multe activități din cadrul unei unități utilizate de operator. Nu este necesar ca aceste activități să fie conectate din punct de vedere tehnic, iar acestea pot cuprinde atât activități prevăzute în DEI, cât și activități neincluse în DEI, de exemplu o stație de epurare a apelor uzate industriale care tratează levigatul sau nămolurile de epurare [activitatea 5.3 litera (a) sau (b) din DEI] și o stație de epurare a apelor uzate urbane care tratează apele uzate menajere (activitatea 6 din IEPR), exploatate de aceeași societate, cu grade diferite de dependență. Un exemplu în acest sens este o stație de epurare a apelor uzate urbane care are și o activitate de gestionare a deșeurilor, desfășurată de aceeași societate în mod simultan, în aceeași locație. Cele două instalații nu au nicio conexiune tehnică, dar au o conexiune funcțională, deoarece societatea este responsabilă de exploatarea ambelor activități.

4.3. **Modul de identificare a unei instalații în vederea raportării în temeiul IEPR**

La 18 ianuarie 2019, DG Mediu a elaborat o compilație a *răspunsurilor oferite de DG Mediu cu privire la punerea în aplicare a Directivei privind emisiile industriale – capitolul 1* ([14]). Aceste întrebări și răspunsuri se referă la definițiile pentru instalație, operator, conexiune tehnică etc. și au fost luate în considerare în prezenta secțiune pentru a asigura coerența cu definițiile prevăzute în DEI și în IEPR și cu interpretările acestora.

Pentru a determina limitele unei instalații, ar trebui luate în considerare și evaluate punctele de mai jos:

— **Instalații multiple:** o singură unitate IEPR poate avea una sau mai multe instalații dacă sunt exploatate de aceeași societate sau persoană (a se vedea secțiunea 4.2).

— **Acoperirea autorizației:**

  — o autorizație poate viza una sau mai multe instalații exploatate de către același operator pe același amplasament [articolul 4 alineatul (2) din DEI];

  — o autorizație se poate referi la mai mulți operatori cu responsabilități separate pentru activitățile specifice enumerate în aceeași autorizație [articolul 4 alineatul (3) din DEI]. Pentru raportarea în temeiul IEPR, aceste activități trebuie raportate ca unități separate (împreună cu instalațiile asociate), deoarece au operatori diferiți. Împărțirea acestor activități este o cerință doar în scopul raportării în temeiul IEPR. Nu este necesară împărțirea efectivă a autorizației.

([14]) https://environment.ec.europa.eu/topics/industrial-emissions-and-safety/industrial-and-livestock-rearing-emissions-directive-ied-20_en, de la rubrica „*Guidance and implementing rules*" (Orientări și norme de punere în aplicare) din secțiunea „*Implementation*" (Punere în aplicare).

— **Identificarea activității** (sau activităților) enumerate în anexa I la IEPR.

— **Identificarea unităților tehnice staționare** în care se desfășoară activitățile și dacă acestea sunt conectate din punct de vedere tehnic. Dacă sunt conectate din punct de vedere tehnic, se evaluează dacă conexiunile sunt puternice sau slabe. O conexiune tehnică puternică indică faptul că unitățile tehnice trebuie considerate o singură instalație. Cu toate acestea, în cazul în care conexiunea este slabă, aceasta indică prezența mai multor instalații.

— **Pentru activitățile IEPR care nu intră în domeniul de aplicare al DEI**, se efectuează aceeași evaluare a conexiunilor tehnice care ar putea influența emisiile și poluanții. Această evaluare ar trebui să identifice dacă oricare dintre aceste activități (de exemplu, activități direct asociate, DAA) urmează să fie incluse în instalația relevantă.

Caseta 4.1: Importanța operatorului în temeiul IEPR

O autorizație „cadru” care include mai mulți operatori este adesea utilizată în scopuri de reglementare în temeiul DEI pentru amplasamente industriale complexe. Acest tip de autorizație se aliniază, de obicei, conceptului de amplasament, astfel cum este definit în IEPR și descris în prezentul document de orientare. Cu toate acestea, autorizația cadru nu stabilește entitatea raportoare în temeiul IEPR și al Deciziei de punere în aplicare privind DEI, deoarece permite unei singure instalații autorizate să aibă mai mulți operatori. Prin urmare, definiția unității prevăzută în IEPR, bazată pe operator, impune ca o instalație autorizată cu mai mulți operatori să fie împărțită în mod virtual în unități separate, în funcție de responsabilitățile fiecărui operator. Această împărțire virtuală are loc numai în scopul raportării în temeiul IEPR și nu necesită o împărțire efectivă a autorizației.

4.3.1. *Unitate tehnică staționară*

Termenul „unitate tehnică staționară” nu este definit în mod explicit în Regulamentul INSPIRE, în IEPR sau în DEI. Cu toate acestea, pe baza conceptului de „unitate tehnică” și a cerinței ca instalațiile să fie staționare, pentru raportarea în temeiul IEPR ar trebui luată în considerare următoarea definiție.

— O unitate tehnică staționară, în contextul IEPR, se referă la una sau mai multe subunități tehnice integrate care sunt special proiectate și echipate pentru a desfășura activități legate de o instalație (sau o DAA) și care sunt amplasate permanent într-o locație geografică fixă.

Caseta 4.2: Importanța unităților tehnice

— Conceptul de unități tehnice contribuie la clarificarea sferei unei instalații.

— Deși IEPR reglementează raportarea emisiilor provenite din activitățile desfășurate într-o instalație cu unități tehnice, în aceste instalații pot fi utilizate în continuare echipamente mobile. În plus, IEPR (precum DEI) ar putea considera că anumite unități mobile sunt staționare dacă funcționează într-o locație fixă pentru o perioadă semnificativă de timp.

Următoarele orientări au scopul de a ajuta autoritățile competente și raportorii IEPR să stabilească dacă o unitate tehnică este staționară.

Ce constituie o unitate tehnică staționară în temeiul IEPR și al DEI?

O unitate tehnică este considerată „staționară” dacă nu este destinată să fie mutată dintr-o locație în alta. Acest lucru nu împiedică utilizarea echipamentelor mobile (unități tehnice), cum ar fi instalațiile de zdrobire, motostivuitoarele și alte utilaje din cadrul instalației, dar acestea ar trebui excluse de la cerințele de raportare aplicabile unităților tehnice staționare. Stabilirea statutului staționar al unităților tehnice îi revine, în cele din urmă, autorității competente. În sensul prezentului document, „unitate tehnică” se referă numai la unitățile tehnice staționare.

Ce se întâmplă cu unitățile mobile care funcționează într-o singură locație pentru perioade lungi de timp?

Unitățile „mobile” concepute pentru relocare, cum ar fi producția de macadam sau incineratoarele pentru solul contaminat, pot fi considerate staționare dacă funcționează într-o anumită locație pentru o perioadă semnificativă de timp. Autoritățile competente vor evalua fiecare caz pe baza unor factori precum:

— impactul potențial al activităților asupra mediului;

— durata preconizată și efectivă a funcționării la locația respectivă;

— dificultatea și resursele necesare pentru mutarea și instalarea unității: de exemplu, o unitate care sosește pe propriile roți este mai ușor de relocat decât o unitate care necesită o construcție semnificativă pe fiecare amplasament.

Printre aspectele-cheie ale unei unități tehnice se numără:

— entitate integrată: o unitate tehnică nu este un singur echipament, ci mai degrabă mai multe elemente care funcționează împreună ca o instalație. Aceasta poate include unul sau mai multe dintre următoarele elemente:

  — echipamente (reactoare, filtre etc.);

  — structuri (clădiri, rezervoare etc.);

  — infrastructură (conducte, transportoare etc.);

  — unelte și utilaje;

  — unități pentru stocarea, manipularea și pretratarea materialelor;

  — sisteme de monitorizare și înregistrare.

— special proiectate și echipate: elementele unei unități tehnice sau ale unităților unei instalații sunt alese pentru a efectua activități specifice enumerate în IEPR sau o DAA. Sunt excluse activități precum incinerarea în aer liber, care nu are echipamente specifice;

— operațiuni integrate: aceste elemente funcționează împreună în mod coordonat pentru a obține un anumit rezultat în instalația IEPR sau în DAA.

Exemple de unități tehnice

— O linie de producție chimică într-o fabrică, constând în reactoare interconectate, coloane de distilare și conducte pentru prelucrarea materiilor prime.

— O stație de epurare a apelor uzate dedicată amplasată permanent la fața locului pentru a manipula apele uzate provenite de la o instalație.

— O unitate de stocare cu rezervoare și conducte pentru materii prime sau produse finite, amplasată permanent în instalația principală și integrată în aceasta.

Ce nu înseamnă unitate tehnică

— Nu se referă la un singur echipament.

— Nu implică neapărat un nivel ridicat de complexitate tehnologică.

— Nu necesită ca toate elementele să fie conectate fizic sau să se afle în aceeași clădire.

— O conexiune tehnică între unitățile tehnice.

Una sau mai multe unități tehnice care desfășoară una sau mai multe activități pot fi considerate ca fiind conectate tehnic dacă există o legătură fizică sau o dependență operațională între ele. Intensitatea și dependența conexiunii ajută să se stabilească dacă unitățile tehnice ar trebui considerate ca o singură instalație sau ca instalații separate în cadrul raportării în temeiul IEPR.

Aspectele-cheie ale unei conexiuni tehnice pot fi defalcate după cum urmează:

— **legătură fizică:** aceasta se referă la o legătură fizică directă între unitățile tehnice. Printre exemple se numără:

  — **conducte:** transportul de materii prime, produse sau fluxuri de deșeuri între activități;

  — **conveiere:** deplasarea materialelor (solide) între instalații;

— **linii electrice:** furnizarea de energie electrică de la o instalație direct către o altă instalație sau către mai multe instalații;

— **dependență operațională:** aceasta se referă la cât de esențială este unitatea tehnică pentru funcționarea de bază a celeilalte instalații. Printre exemple se numără:

— **stație de epurare a apelor uzate la fața locului:** epurarea apelor uzate generate de instalație înainte de evacuare;

— **rezervoare de stocare dedicate:** păstrarea de materii prime sau produse finite special pentru instalație.

Intensitatea conexiunii tehnice este un factor esențial pentru a stabili dacă două sau mai multe unități tehnice sunt considerate ca făcând parte din aceeași instalație. O conexiune tehnică puternică sugerează că o unitate tehnică sprijină în mod direct activitățile de bază și influențează impactul unei alte unități tehnice asupra mediului. Exemple de conexiuni tehnice:

— **conexiune tehnică puternică:** rezervoare de stocare conectate prin conducte direct la o uzină chimică pentru alimentarea cu materii prime. Această legătură fizică clară indică o conexiune tehnică puternică, deși este în continuare esențial să se efectueze o evaluare riguroasă pentru a se asigura că unitatea tehnică este necesară pentru desfășurarea activității. Cu toate acestea, dacă cele două unități ar avea operatori diferiți, atunci acestea ar forma instalații diferite în unități diferite;

— **conexiune tehnică mai slabă:** un depozit separat care depozitează produse finite de la o uzină chimică, chiar dacă se află pe același amplasament. Fără o legătură fizică directă sau o dependență operațională, conexiunea tehnică ar putea fi mai slabă.

În cazurile-limită, este esențial să se ia în considerare detaliile specifice și structura operațională pentru a stabili dacă există o conexiune tehnică. Această evaluare este efectuată de autoritatea competentă relevantă și, prin urmare, decizia de a stabili dacă mai multe unități tehnice se califică drept instalație în scopul raportării în temeiul IEPR îi revine autorității competente.

Evaluarea ar trebui să se bazeze pe configurații relativ stabile ale instalațiilor, cu excepția aranjamentelor temporare sau neobișnuite. De exemplu, o configurație care este instalată numai în timpul unei renovări sau al unei decizii bazate pe circumstanțe excepționale – cum ar fi o instalație care furnizează materii prime alteia doar ocazional, atunci când alte surse nu sunt disponibile – nu ar trebui să fie utilizată pentru a defini instalația. Deși instalațiile se pot schimba în timp din cauza unor factori precum fuziunile sau achizițiile, obiectivul este de a menține structura amplasament-unitate-instalație cât mai stabilă și mai coerentă posibil, reflectând operațiunile tipice ale amplasamentului.

4.3.2. *Activități direct asociate*

În contextul IEPR și al DEI, „activitățile direct asociate” (DAA) se referă la activități care nu sunt enumerate în anexele la IEPR și la DEI (ceea ce înseamnă că nu ar necesita o autorizație separată în temeiul DEI). Cu toate acestea, DAA-urile:

— sunt conectate funcțional și tehnic la o instalație de pe același amplasament; aceasta înseamnă că sprijină sau completează activitățile de bază ale instalației;

— pot afecta impactul global al instalației asupra mediului.

Printre aspectele-cheie ale DAA se numără:

— rol complementar sau de sprijin: DAA-urile furnizează, de regulă, servicii sau manipulează materiale care sunt esențiale pentru funcționarea instalației DEI;

— impactul asupra mediului: DAA-urile, dar nu și activitățile DEI în sine, ar putea influența emisiile instalației principale sau impactul său asupra mediului. Atunci când evaluează impactul, autoritatea competentă ar trebui să ia în considerare nu numai potențialul de creștere al emisiilor sau impactul asupra mediului în timpul funcționării zilnice a instalației, ci și riscul de scurgeri accidentale;

— pentru ca o activitate să fie o DAA, nu este necesară o conexiune fizică fixă [astfel cum se menționează în compilația *Răspunsurilor oferite de DG Mediu cu privire la punerea în aplicare a Directivei privind emisiile industriale – capitolul 1, din data de 18 ianuarie 2019* ([5])].

Exemple de DAA-uri:

— stocarea materiilor prime sau a produselor finite conectate direct la o instalație, cum ar fi rezervoarele sau silozurile cu conducte care alimentează procesul;

— stații de epurare a apelor uzate proiectate special pentru a manipula apele uzate provenite de la o instalație;

— producerea la fața locului de energie electrică sau termică utilizată de instalație.

În cazul în care activitatea neinclusă în IEPR nu este conectată din punct de vedere tehnic (de exemplu, birourile administrative dintr-un amplasament industrial), aceasta nu ar trebui să fie considerată DAA în contextul IEPR.

Distincția esențială dintre o DAA și o instalație separată constă în intensitatea conexiunii tehnice cu activitatea prevăzută în IEPR. Printre factorii care trebuie luați în considerare se numără:

— conexiune fizică: sunt activitățile legate fizic prin conducte, conveiere sau infrastructuri similare?

— dependență operațională: se bazează instalația pe DAA pentru operațiunile sale de bază?

— impactul asupra mediului: afectează DAA în mod semnificativ emisiile globale sau amprenta de mediu a instalației?

În cele din urmă, la fel ca în cazul instalațiilor, sarcina de a stabili dacă o activitate se califică drept DAA îi revine autorității competente relevante. Aceasta ar trebui să ia în considerare factorii menționați mai sus pentru a stabili dacă activitatea ar trebui raportată împreună cu instalația prevăzută în IEPR.

În cazul în care o instalație desfășoară atât activități incluse în anexa I, cât și activități neincluse în anexa I, emisiile și transferurile în afara amplasamentului provenite din activitățile neincluse în anexa I ar trebui excluse din datele raportate în temeiul IEPR (cu excepția cazului în care este vorba despre o DAA). S-ar putea să nu fie posibilă separarea și cuantificarea contribuțiilor activităților neincluse în anexa I, de exemplu în cazul în care nu există niciun punct de eșantionare pentru activitatea neinclusă în anexa I (în cazul sistemelor de canalizare cu un grad ridicat de intercalare). În acest caz, ar putea fi practic și eficient din punctul de vedere al costurilor să se raporteze emisiile provenite din activități neincluse în anexa I, împreună cu cele provenite din activități incluse în anexa I.

5. EXEMPLE SECTORIALE

Prezenta secțiune prezintă mai multe exemple de sectoare diferite cu diferite niveluri de complexitate, care ilustrează conceptele descrise mai sus. Situațiile complexe sau nuanțate vor necesita o analiză de la caz la caz și pot necesita consultarea cu responsabilii de eliberarea autorizațiilor din cadrul autorității competente, cu AEM sau cu Comisia. Serviciul de asistență pentru industrie al AEM poate fi contactat la adresa industry.helpdesk@eea.europa.eu.

5.1. **Sectorul electroenergetic**

Exemplul din figura 5.1 arată un loc de producere a energiei electrice cu două instalații mari de ardere (IMA). Acesta conține: (i) două turbine cu gaze în ciclu combinat de 100 MW (CCGT), fiecare cu o capacitate mai mare de 50 MW și propriul coș de fum; (ii) un cazan de ardere cu o capacitate de 45 MW și (iii) un generator diesel de urgență cu o capacitate de 10 MW. Singura activitate relevantă inclusă în IEPR din acest exemplu este activitatea 1.1 *Arderea combustibililor în instalații cu o putere termică instalată totală egală sau mai mare de 50 MW*. Deși există mai multe unități tehnice, toate acestea ar fi considerate ca făcând parte dintr-o singură instalație, care, la rândul său, ar face parte dintr-o singură unitate și dintr-un singur amplasament. În secțiunea 2.2.3 din Manualul pentru raportori pentru raportarea integrată a datelor EPRTR și IMA sunt prevăzute orientări privind aplicarea principiului coșului comun (articolul 29 din DEI). Secțiunea 2.2.3 explică modul în care se poate stabili dacă diferitele unități tehnice pot fi considerate o IMA în temeiul capitolului III din DEI. Dacă acestea sunt considerate o IMA, unitățile ar trebui să fie raportate ca parte a instalației cu toate datele necesare, cum ar fi puterea termică instalată, consumul de energie, orele de funcționare sau emisiile.

Generatorul de urgență din acest exemplu este o DAA. El are o conexiune tehnică clară cu activitatea inclusă în IEPR, deoarece unicul său scop este de a furniza energie electrică de urgență. Generatorul de urgență și cazanul de 45 MW, care ar fi autorizate separat ca o MCP, ar trebui să fie raportate împreună cu emisiile aferente instalației, dar nu ca parte a IMA-urilor. Astfel cum se menționează în anexa I la IEPR, nu este necesar ca MCP-urile să fie raportate individual dacă fac parte dintr-o instalație DEI.

În al doilea exemplu din sectorul energiei electrice din figura 5.2, CCGT-urile au un operator diferit de cel al unităților de ardere mai mici. Prin urmare, în acest exemplu există două unități cu câte o instalație fiecare. În cazul în care instalației i s-ar elibera o autorizație cadru care să acopere toate unitățile de ardere, atunci instalația ar trebui să fie împărțită în mod virtual în două (astfel cum se arată în a doua diagramă), dar numai în scopul raportării în temeiul IEPR. Astfel cum s-a

subliniat în Manualul pentru raportori, unitatea 2 ar avea o instalație care să desfășoare activitatea 1.1, deoarece capacitatea totală de 45 MW + 10 MW depășește pragul de 50 MW. Cu toate acestea, pentru unitatea 2, nicio IMA nu ar urma să fie raportată ca parte a instalației ca urmare a regulilor de agregare din capitolul III, care se aplică numai unităților cu o capacitate de 15 MW sau mai mare.

Pe de altă parte, unitatea 1 ar avea o instalație care să desfășoare activitatea 1.1 și fie două părți ale instalației de 100 MW fiecare, fie o parte a instalației cu o capacitate de 200 MW. Acest din urmă caz ar fi valabil dacă cele două unități au un coș comun sau dacă sunt instalate astfel încât, ținând seama de factorii tehnici și economici, autoritatea competentă să considere că gazele lor reziduale ar putea fi evacuate printr-un coș comun (articolul 29 din DEI).

Figura 5.1

Exemplu de amplasament de producere a energiei electrice cu un singur operator

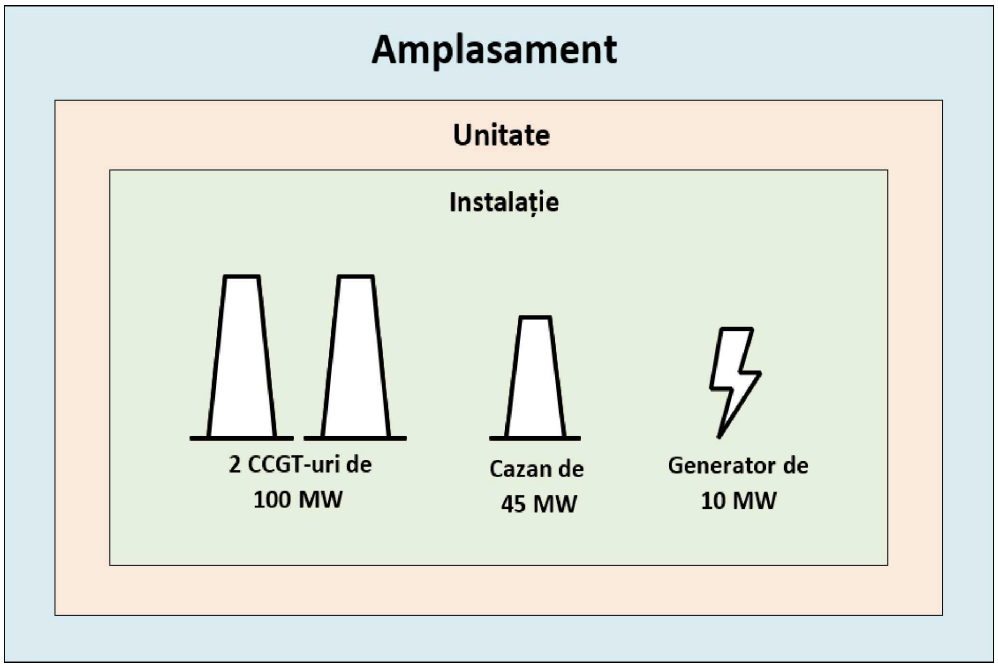

Figura 5.2

Exemplu de amplasament de producere a energiei electrice cu doi operatori

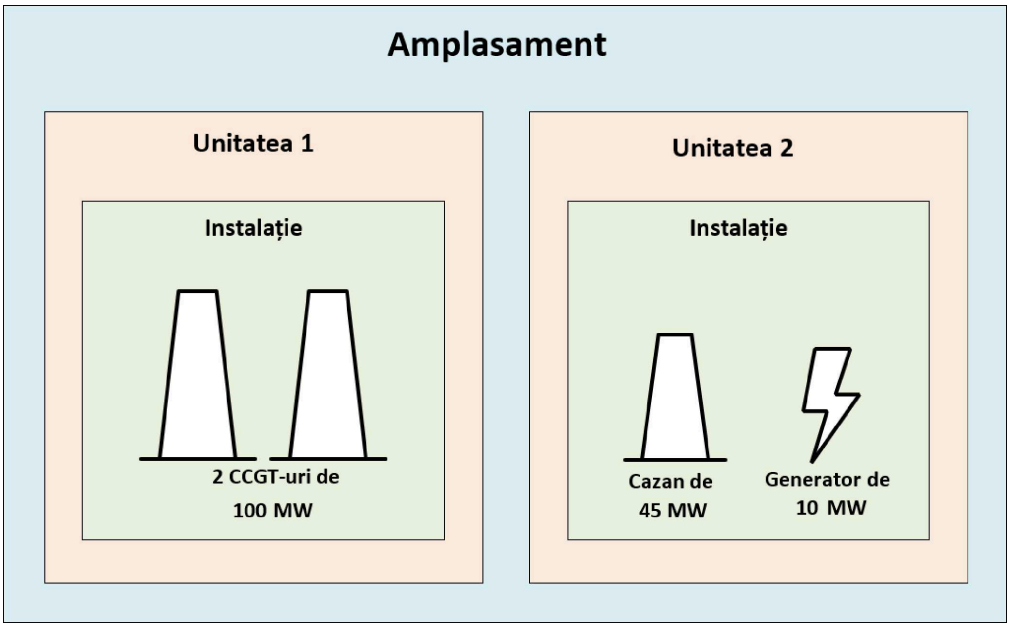

5.2. **Sectorul deșeurilor**

Acest exemplu constă într-o unitate de gestionare a deșeurilor cu trei unități tehnice: (i) un depozit de deșeuri, (ii) o unitate de tratare a deșeurilor și (iii) o instalație de producere a biogazului. În figura 5.3, depozitul de deșeuri din apropiere (instalația 1) primește deșeuri care nu pot fi valorificate de la instalația de tratare. Acesta nu este conectat din punct de vedere tehnic la instalația de producere a biogazului sau la instalația de tratare a deșeurilor, chiar dacă primește deșeuri de la acestea, deoarece este considerat a fi un amplasament de eliminare finală. În plus, întrucât scopul principal al depozitului de deșeuri este eliminarea, care diferă de activitățile axate pe valorificare ale celorlalte unități, acesta este clasificat ca instalație separată (activitatea 5.4 din DEI).

Instalația 2 este o instalație de tratare a deșeurilor care pregătește deșeuri atât pentru depozitul de deșeuri, cât și pentru instalația de producere a biogazului și transferă alte deșeuri către locații externe. Deși furnizează materii prime instalației de producere a biogazului, operațiunile sale sunt mecanice, iar instalația de producere a biogazului ar putea să se aprovizioneze cu deșeuri din alte locații. Având în vedere că implică un tip diferit de impact asupra mediului și că nu este o componentă esențială a procesului de producere a biogazului, ea este considerată o instalație separată.

Într-un scenariu alternativ din figura 5.4, operatorul a decis că scopul instalației de tratare a deșeurilor – utilizând unități de digestie preliminară concepute exclusiv pentru a îmbunătăți descompunerea materialelor și a încălzi substratul – este de a servi drept unitate de pretratare pentru instalația de producere a biogazului. Această pretratare este esențială pentru buna funcționare a procesului de digestie și implică un proces biologic care urmează prelucrării mecanice inițiale. Prin urmare, în acest scenariu, instalația de tratare a deșeurilor și instalația de producere a biogazului [activitatea 5.3 litera (a) punctul (i) sau 5.3 litera (b) punctul (i) din DEI] sunt conectate tehnic – formează o singură instalație.

Cele două instalații pot fi sau nu o singură unitate; acest lucru va depinde de existența sau inexistența unor operatori separați. Toate aceste entități ar putea fi considerate ca făcând parte dintr-un singur amplasament.

A se vedea secțiunea 5.5 pentru exemple de transferuri de ape uzate, unele raportabile ca tonaj de deșeuri, pe un amplasament industrial complex cu o stație de epurare a apelor uzate.

Figura 5.3

Exemplu de amplasament de gestionare a deșeurilor cu trei instalații

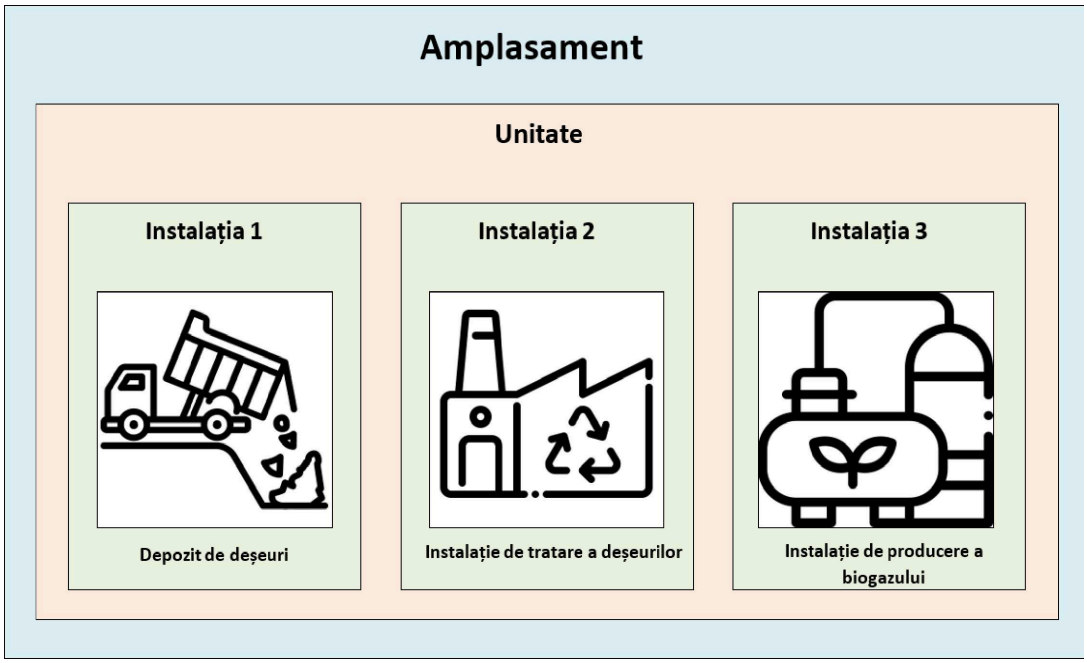

Figura 5.4

Exemplu de amplasament de gestionare a deșeurilor cu două instalații

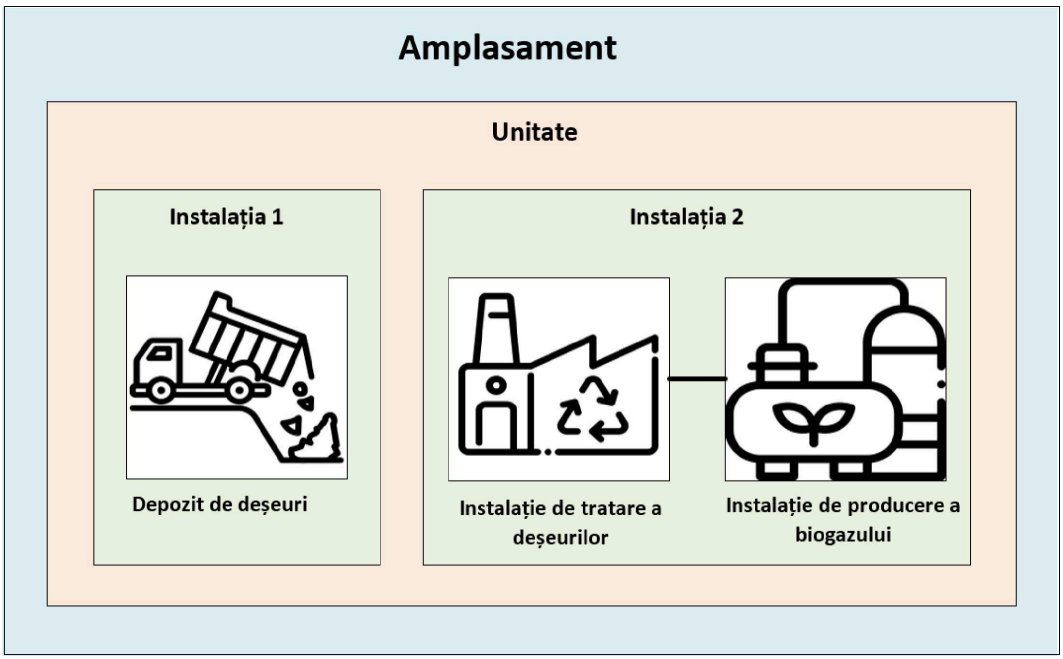

5.3. **Rafinărie și amplasament petrochimic**

Exemplul din figura 5.5 prezintă o rafinărie situată lângă o uzină petrochimică. Componentele rafinăriei includ o unitate de distilare care furnizează produse instalației de reformare și cracare catalitică în strat fluidizat, care, la rândul său, furnizează produse instalației de alchilare. În exemplu, toate aceste unități tehnice sunt considerate de autoritatea competentă ca fiind puternic conectate din punct de vedere tehnic și, prin urmare, formează o singură instalație. O centrală electrică din cadrul rafinăriei furnizează energie electrică fiecărei unități tehnice de rafinare. Deși energia electrică suplimentară este exportată în afara rafinăriei către rețea, cea mai mare parte a energiei necesare este utilizată pentru funcționarea rafinăriei. Ca atare, există o conexiune tehnică puternică, iar centrala electrică este, de asemenea, considerată ca făcând parte din aceeași instalație.

Una dintre activitățile rafinăriei este furnizarea de benzină nafta uzinei petrochimice. Atât rafinăria, cât și uzina au același operator, dar procese diferite. Uzina petrochimică va prelucra în continuare benzina nafta într-un set de derivați care sunt utilizați în aval pentru a produce cauciuc, materiale plastice, fibre, rășini etc. Benzina nafta produsă de rafinărie este, de asemenea, trimisă către alte locații și alți clienți, iar uzina petrochimică ar putea utiliza benzina nafta produsă în altă parte. Prin urmare, conexiunea tehnică ar putea fi considerată slabă de către autoritatea competentă care efectuează evaluarea. Prin urmare, rafinăria și uzina petrochimică ar trebui considerate instalații separate. Cu toate acestea, în exemplu, aceste instalații au același operator și, prin urmare, fac parte dintr-o singură unitate. Fără alte unități asociate, această singură unitate constituie întregul amplasament.

Figura 5.5

Exemplu de rafinărie și de amplasament petrochimic

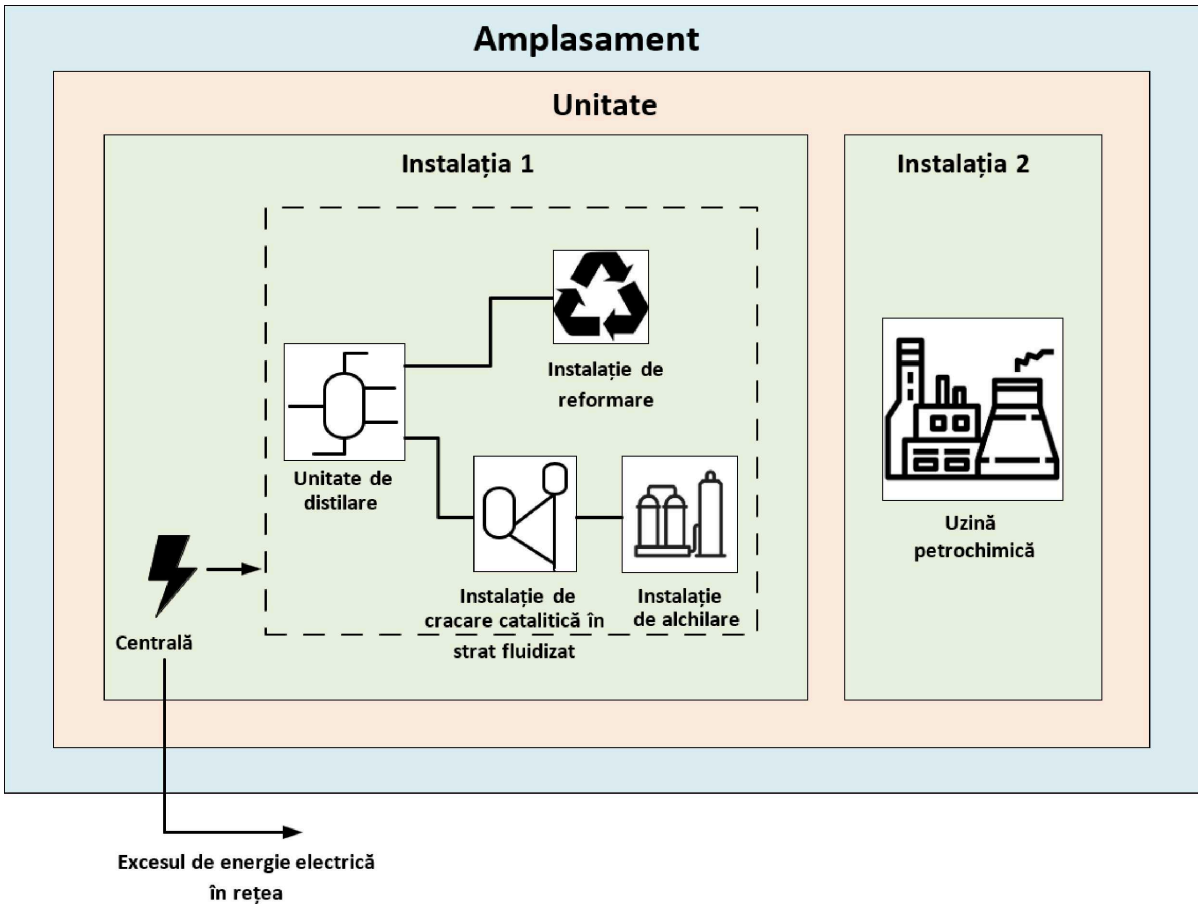

5.4. **Amplasament farmaceutic**

Exemplul din figura 5.6 este complex în mod intenționat, astfel încât să poată fi ilustrate mai multe concepte.

Unitatea 1 realizează un proces de ardere pentru a produce energie termică și electrică. Energia termică este furnizată reactoarelor din unitatea 2. Întreaga unitate 1 este deținută de „Energy Ltd". Ea conține trei unități de ardere (unitățile 1, 2 și 3) și, întrucât fiecare dintre acestea reprezintă cazane independente cu coșuri independente, acestea sunt considerate unități tehnice separate de către autoritatea competentă în temeiul articolului 29 alineatul (2) din DEI. Toate aceste unități tehnice au o conexiune tehnică și, prin urmare, formează o singură instalație, instalația 1. Scopul principal al acestei instalații este de a furniza energie electrică celorlalte instalații de pe amplasament, iar excesul de energie este furnizat rețelei publice.

Unitatea 2 este o unitate farmaceutică deținută de „Pharma Ltd". Această unitate cuprinde patru subunități diferite. Unitatea 4 și unitatea 5 sunt reactoarele care fabrică produsul farmaceutic. Unitatea 6 este o stație de epurare a apelor uzate care este conectată funcțional la reactoare, iar unitatea 7 depozitează materii prime. Toate aceste unități tehnice sunt conectate din punct de vedere tehnic și sunt esențiale pentru funcționarea întregii unități. Prin urmare, toate acestea constituie o singură instalație, instalația 2.

Unitatea 3, deținută de „Supply Ltd", desfășoară o activitate chimică ce produce solvenți biochimici și organici. Aceștia sunt utilizați în cadrul unității 2, dar și de alte societăți din afara amplasamentului. Această unitate deține două instalații independente care nu au o conexiune tehnică și care utilizează procese chimice complet diferite. Instalația 3 este un reactor biochimic care produce un solvent biochimic; o singură unitate tehnică, unitatea tehnică 8, aparține acestei instalații. Instalația 4 este un reactor chimic (unitatea tehnică 9) care rafinează un solvent organic.

Cele trei unități exploatate de Energy Ltd, Pharma Ltd și Supply Ltd constituie un singur amplasament, întrucât aceste trei societăți desfășoară activități cu un scop comun și sunt legate prin natura lor, în acest caz producția de produse farmaceutice.

Deși instalațiile 1 și 2 au o conexiune tehnică, acestea sunt exploatate de două entități juridice diferite (Energy Ltd și Pharma Ltd). Aceasta înseamnă că, deși ar putea fi considerate o singură instalație, ele trebuie raportate în temeiul IEPR ca instalații separate în cadrul unor unități separate. Principii similare se aplică uzinelor chimice mai complexe care desfășoară mai multe activități incluse în DEI.

Figura 5.6

Exemplu de amplasament farmaceutic

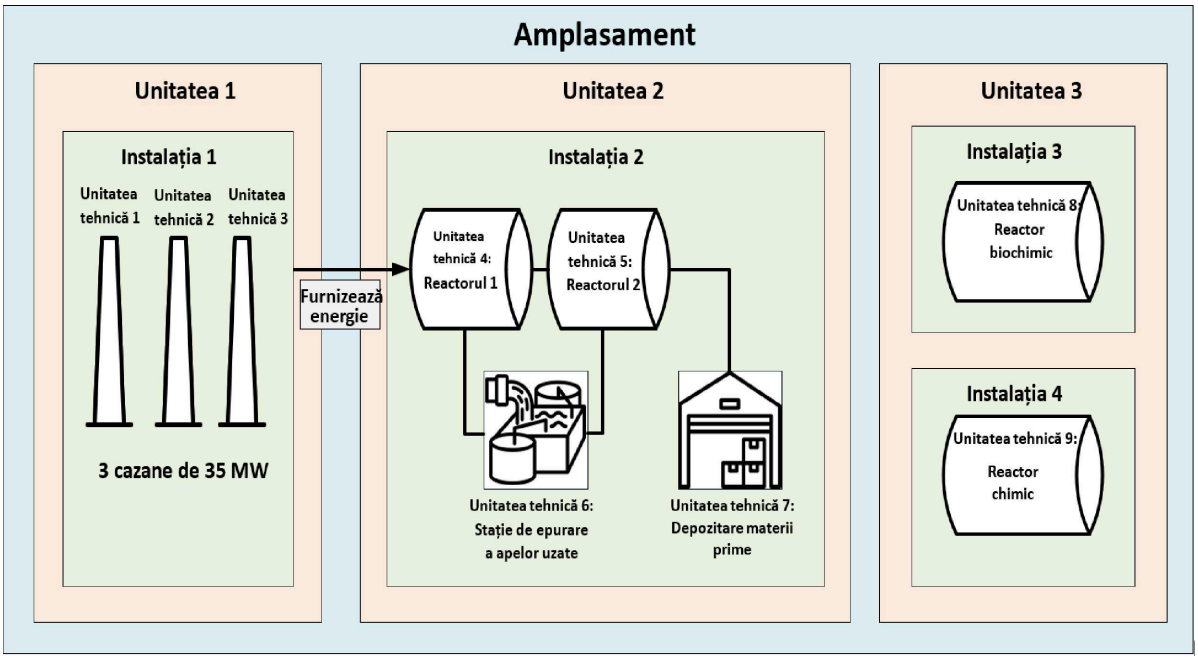

Figura 5.7 ilustrează situația descrisă în figura 5.6, dar după ce Pharma Ltd a achiziționat și a preluat unitățile tehnice 8 și 9 de la Supply Ltd, combinând unitățile 2 și 3 într-o singură unitate de pe amplasament.

Figura 5.7

Exemplu de amplasament farmaceutic după schimbarea operatorului

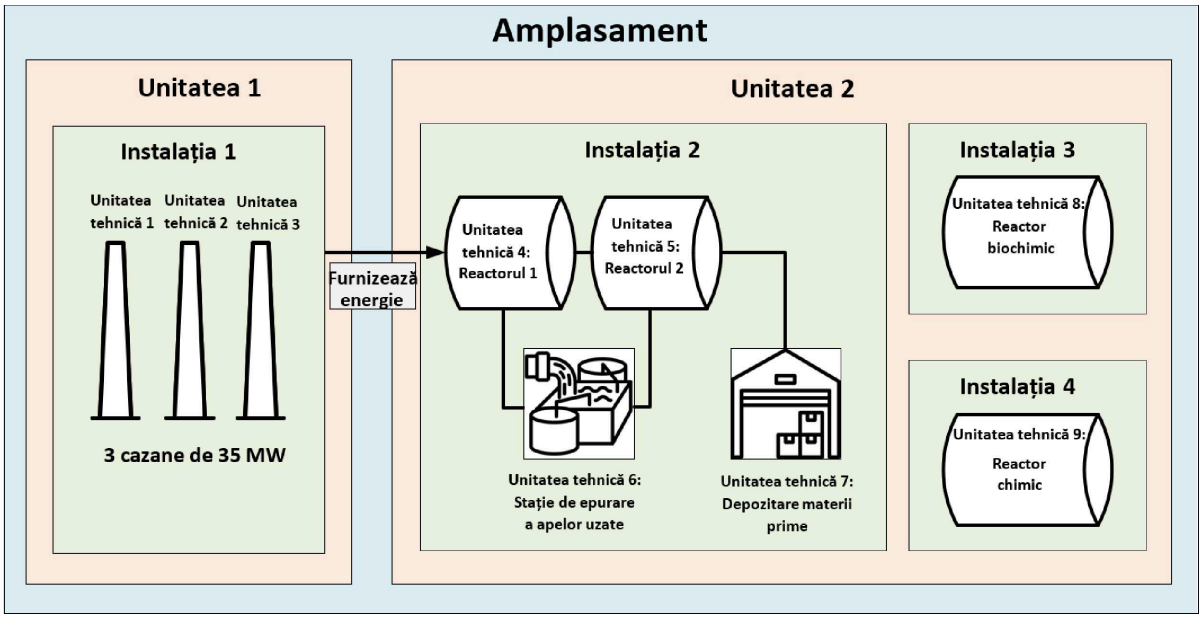

5.5. **Evacuări de apă de la mai multe instalații de pe același amplasament**

În cazul în care o stație independentă de epurare a apelor uzate industriale deservește diverse alte unități de pe un amplasament industrial, atunci stația de epurare a apelor uzate ar trebui să fie separată și raportată ca o altă unitate și instalație. Acesta este, de exemplu, cazul activității 6.11 din DEI, definită ca „Tratarea independentă a apelor uzate care nu sunt vizate de Directiva 91/271/CEE și evacuate printr-o instalație menționată în capitolul II”. Figura 5.8 ilustrează acest scenariu; stația de epurare a apelor uzate are un operator diferit de cel al instalațiilor 1, 3 și 4 și, prin urmare, formează o singură unitate cu o singură instalație. Prin urmare, emisiile de poluanți ar trebui raportate pentru stația de epurare a apelor uzate în cazul în care pragurile pentru poluanți specificate în anexa II la IEPR sunt depășite. Transferurile de poluanți ar trebui raportate pentru celelalte instalații în cazul în care acestea depășesc pragurile specificate în anexa II.

În cazul în care stația independentă de epurare a apelor uzate de pe acest amplasament industrial este, într-un scenariu puțin probabil, combinată cu o stație de epurare a apelor uzate urbane de peste 100 000 de locuitori echivalenți (EL, activitatea 6 din IEPR), se recomandă raportarea acesteia ca instalație separată, deoarece poate funcționa independent. În acest caz, orice transfer de ape uzate de la instalațiile 1, 3 și 4 la stația de epurare a apelor uzate urbane ar trebui raportat ca transfer de poluanți, cu condiția ca acesta să depășească pragurile specificate în anexa II la IEPR.

Figura 5.8

Exemplu de evacuări de apă de la mai multe instalații de pe același amplasament tratate de o stație independentă de epurare a apelor uzate

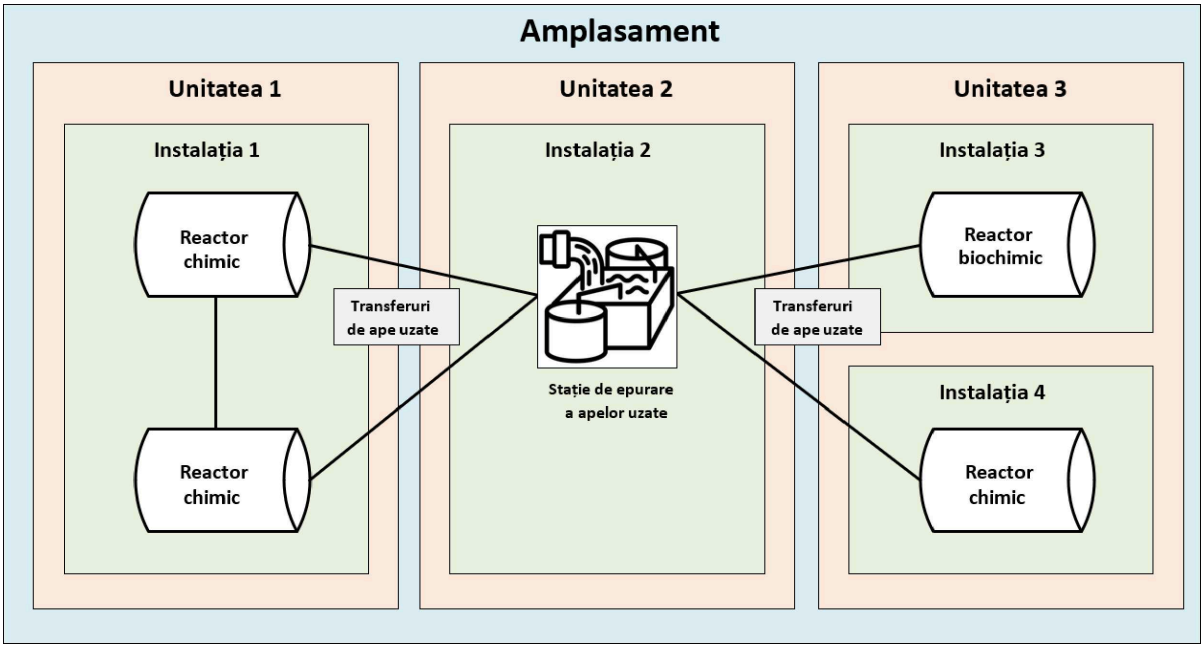

Figura 5.9 prezintă cazul în care stația de epurare a apelor uzate nu este independentă, deoarece are același operator ca și alte unități tehnice. Pentru acest exemplu, intensitatea conexiunii tehnice dintre cele două unități tehnice de la instalația 2 este considerată suficient de puternică (de către autoritatea competentă) pentru a forma o singură instalație. Cu toate acestea, conexiunea tehnică dintre reactorul chimic, reactorul biochimic și stația de epurare a apelor uzate nu este considerată suficient de puternică pentru a le include pe toate într-o singură instalație. Transferurile de ape uzate de la reactorul chimic de la instalația 2 nu ar trebui raportate, deoarece sunt considerate transferuri la fața locului, cu condiția ca stația de epurare a apelor uzate să intre în domeniul de aplicare al activității 5.3 litera (a) din DEI.

Aceasta a fost, de asemenea, o practică obișnuită la raportarea activității 5 litera (c) din domeniul de aplicare al predecesorului IEPR [Regulamentul privind Registrul European al Poluanților Emiși și Transferați (EPRTR), pus în aplicare prin Regulamentul (CE) nr. 166/2006], atunci când tipul de deșeuri este cel definit în anexa I la Directiva 2008/98/CE la rubricile D8 și D9. Pe de altă parte, în cazul în care stația de epurare a apelor uzate nu intră în domeniul de aplicare al activității 5.3 litera (a) din DEI sau nu intră în domeniul de aplicare al D8 și D9, transferurile de ape uzate de la instalațiile 1 și 3 ar trebui să fie raportate ca transferuri de poluanți. În ambele cazuri, instalația 2 ar trebui să raporteze emisiile de poluanți dacă acestea depășesc pragurile specificate în anexa II la IEPR.

Figura 5.9

Exemplu de stație de epurare a apelor uzate conectată din punct de vedere tehnic la o unitate tehnică din aceeași instalație

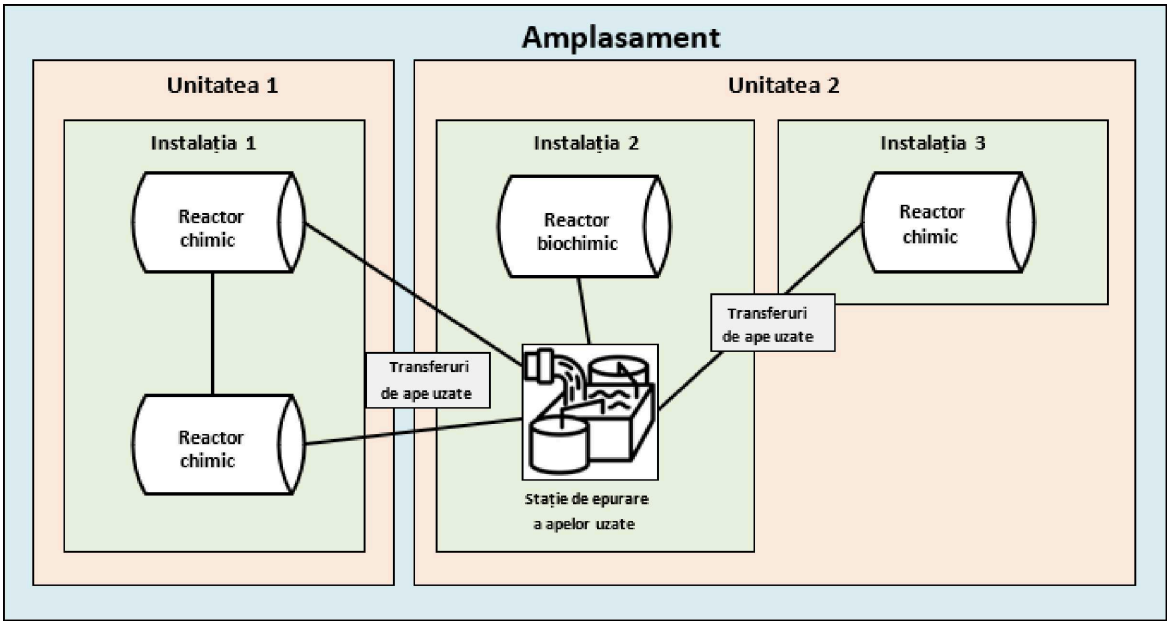

Figura 5.10 prezintă scenariul în care o stație de epurare a apelor uzate urbane, care deservește mai puțin de 100 000 de locuitori echivalenți, face parte din amplasament (deoarece este conectată funcțional la alte unități tehnice de pe amplasament), dar desfășoară o activitate neinclusă în DEI și neinclusă în IEPR. Instalațiile 1, 2 și 3 vor raporta apele lor uzate ca transferuri de poluanți. Cu toate acestea, evacuarea poluanților în apă de la stația de epurare a apelor uzate nu ar trebui raportată în temeiul IEPR, deoarece această stație de epurare a apelor uzate nu intră în domeniul său de aplicare.

Figura 5.10

Exemplu de evacuări în apă de la două instalații către o stație de epurare a apelor uzate neinclusă în DEI/IEPR, exploatată de un operator independent

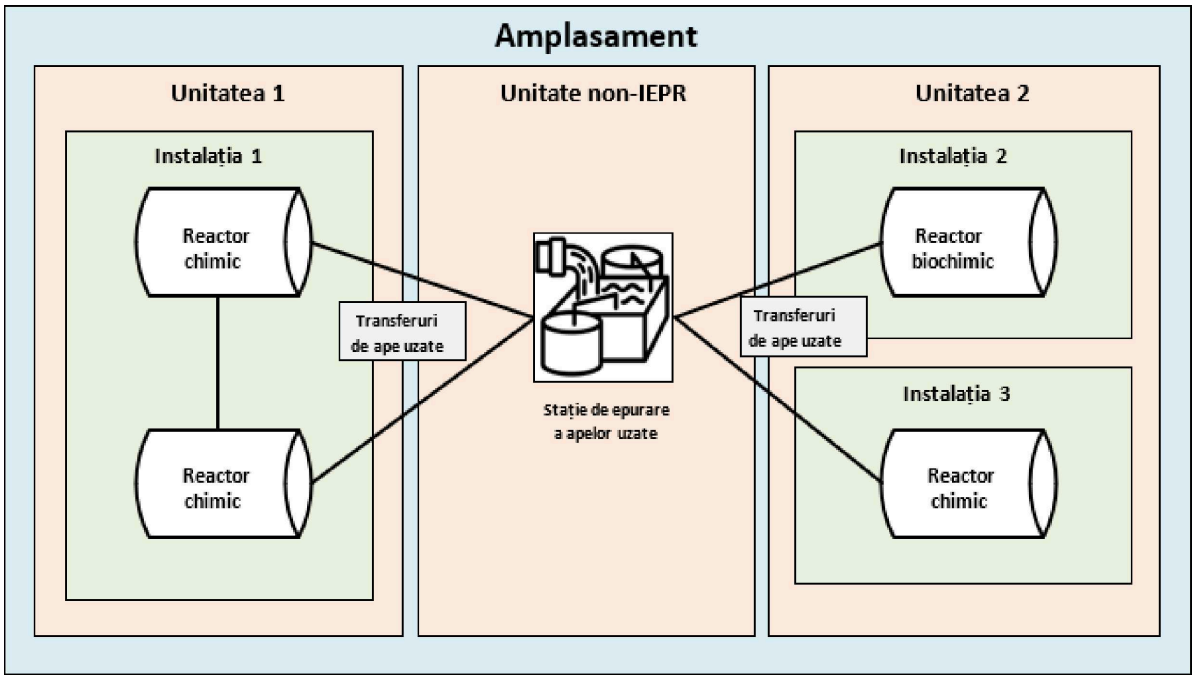

5.6. **Instalații de creștere intensivă a păsărilor de curte sau a porcilor și abatoare**

Abatoarele sunt adesea situate în apropierea operațiunilor agricole intensive. Figura 5.11 ilustrează acest scenariu, în care abatorul este condus de „Abattoir Ltd”, iar ferma avicolă de „Poultry Ltd”. Chiar dacă aceste unități tehnice sunt strâns legate, ele ar fi considerate în continuare ca fiind două unități separate (unitățile 1 și 2) pentru raportarea în temeiul IEPR, deoarece au operatori diferiți.

Figura 5.11

Un exemplu simplu de operațiune de creștere intensivă a păsărilor de curte și un abator din apropiere

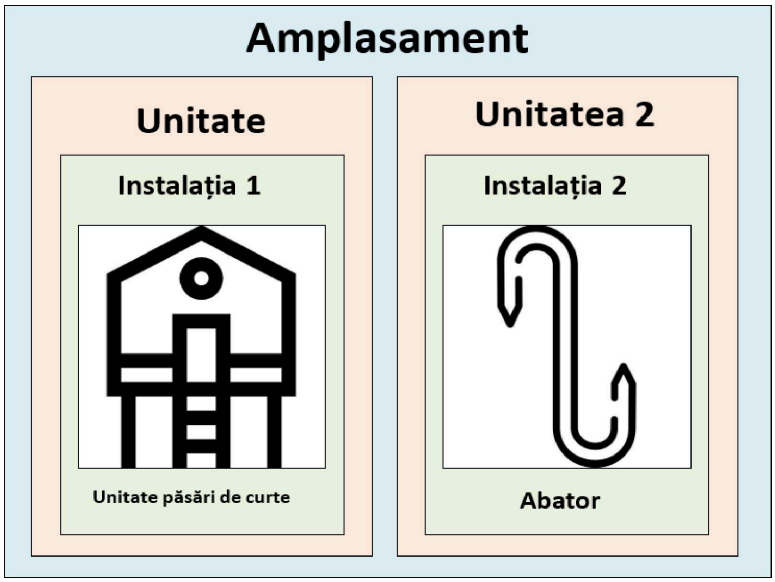

Cu toate acestea, dacă „Abattoir Ltd” ar înființa și ar exploata o unitate de creștere intensivă a porcilor și o unitate de creștere a scroafelor adiacentă abatorului, aceste unități tehnice ar fi considerate o singură unitate, astfel cum se descrie în figura 5.12. În această situație, unitățile de creștere a porcilor și a scroafelor și abatorul ar putea forma instalații individuale în cadrul aceleiași unități, în funcție de intensitatea conexiunii tehnice, astfel cum a stabilit autoritatea competentă.

Figura 5.12

Un exemplu mai complex de amplasament industrial de creștere și prelucrare a animalelor cu diferiți operatori

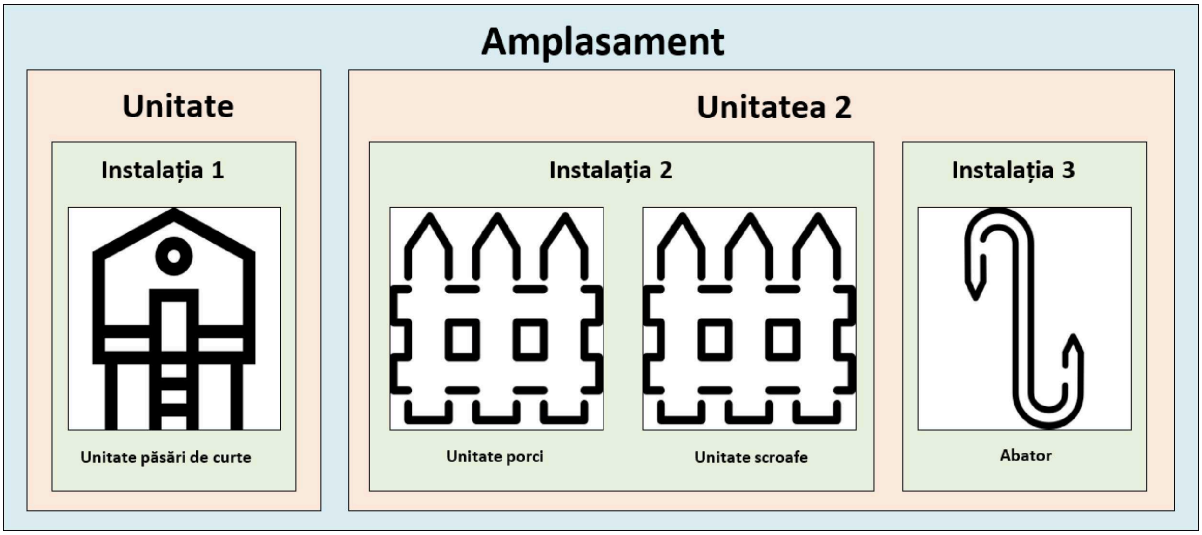

5.7. **Sectoare și activități neincluse în DEI**

5.7.1. *Instalații medie de ardere*

IEPR, DEI și Directiva (UE) 2015/2193 (MCPD) au cerințe de raportare diferite. Cerințele prevăzute în IEPR se aplică în mod specific MCP-urilor mai mari, cu o putere termică cuprinsă între 20 MW și 50 MW, care nu intră sub incidența anexei I la DEI. Aceste instalații, precum și MCP-urile mai mici, fac obiectul cerințelor de raportare periodică în temeiul MCPD, care includ date privind emisiile reale, tipurile de combustibil și cantitățile utilizate, precum și capacitatea, toate la nivel agregat.

În temeiul cerințelor de raportare prevăzute în IEPR, MCP-urile mai mari (20-50 MW) care formează o instalație MCP trebuie raportate separat numai atunci când nu fac parte dintr-o instalație DEI. Într-un amplasament cu o instalație inclusă în domeniul de aplicare al IEPR, dar care **nu** intră în domeniul de aplicare al DEI, MCP-urile din amplasamentul cu o putere termică instalată de 20-50 MW trebuie raportate ca instalație separată. A se vedea exemplul din secțiunea 5.7.3 în care o mină de suprafață care nu intră în domeniul de aplicare al anexei I la DEI are ca sursă de energie o MCP.

Toate unitățile tehnice MCP individuale ar trebui raportate ca părți ale instalației în cadrul instalației MCP. Emisiile ar trebui raportate la nivel de instalație. Numărul de instalații care trebuie raportate într-o unitate MCP IEPR va depinde de conexiunile tehnice discutate în secțiunea 4.3.2. Mai multe MCP-uri care formează împreună o instalație cu o putere termică instalată de peste 50 MW ar intra sub incidența activității 1.1 incluse în DEI și ar trebui raportate ca instalație, și nu ca MCP-uri.

Atunci când raportează către Registrul UE al amplasamentelor industriale, MCP-urile care au un coș comun sunt considerate parte a instalației. În conformitate cu MCPD, instalațiile de ardere trebuie agregate dacă sunt conectate la un coș comun sau „luând în considerare factorii tehnici și economici, în accepțiunea autorității competente, gazele reziduale ale acestor instalații medii de ardere ar putea fi evacuate printr-un coș comun”, astfel cum se menționează la articolul 4 din MCPD. Această abordare se aliniază într-o oarecare măsură la definiția și raportarea părților instalațiilor LCP, dar ar trebui menționate diferitele praguri de capacitate care definesc fiecare activitate (și anume o putere termică de 20-50 MW sau de peste 50 MW). În MCPD nu există o definiție a „instalației”; cu toate acestea, definiția operatorului este aceeași ca în IEPR. Prin urmare, responsabilitățile operatorului, astfel cum sunt utilizate în prezentul document pentru a stabili domeniul de aplicare al unei unități, ar trebui utilizate pentru a defini unitățile și, prin urmare, vor defini instalațiile din cadrul unităților.

De regulă, va exista o relație unu la unu între unitate și instalație pentru MCP-uri în vederea raportării în temeiul IEPR. Cu toate acestea, o MCP poate avea mai multe părți ale instalației pentru raportarea către Registrul UE al amplasamentelor industriale.

5.7.2. *Activități de minerit subteran și operațiuni conexe, inclusiv de extracție a țițeiului sau a gazelor naturale, fie pe uscat, fie în larg (când nu intră în domeniul de aplicare al anexei I la DEI)*

Prezentul capitol al orientărilor se referă la instalațiile care nu fac obiectul activității 3.6 din DEI

De regulă, va exista o relație unu la unu între unitate și instalație pentru activitățile de minerit subteran și operațiunile conexe, în funcție de operator. O posibilă excepție ar fi dacă există mai multe mine, de exemplu pentru materiale diferite, în imediata apropiere, iar aceste mine sunt exploatate de aceeași societate. Întrucât nu există nicio legătură tehnică între cele două mine, această situație ar putea fi considerată ca o singură unitate care cuprinde două instalații.

Pentru operațiunile petroliere și gaziere, va exista, de regulă, o relație unu la unu între unitate și instalație. Un zăcământ de petrol și de gaz cu numeroase puțuri sau platforme exploatate de aceeași societate ar trebui să fie clasificat drept o singură instalație. Aceasta presupune existența unei conexiuni tehnice în cazul în care puțurile: (i) au o infrastructură comună (de exemplu, conducte, unități de prelucrare, rezervoare de stocare, sisteme de ardere la faclă), (ii) funcționează ca o singură unitate tehnică în cadrul aceluiași operator și (iii) depind din punct de vedere funcțional unele de altele (și anume funcționarea unui puț afectează profilul de emisii al altui puț). În cazul în care există mai mulți operatori, amplasamentul definit de zăcământul de petrol și de gaz va fi considerat ca având mai multe unități. Cu toate acestea, în cazul în care nu există nicio conexiune tehnică între diferite puțuri, atunci acestea ar putea fi considerate instalații diferite. Ca întotdeauna, este de competența autorității competente să stabilească existența unei conexiuni tehnice.

5.7.3. *Activități de exploatare minieră la zi și de carieră (când nu intră în domeniul de aplicare al anexei I la DEI și când o suprafață efectivă a zonei pentru operațiunile de extracție este egală cu 25 de hectare)*

Prezentele orientări se referă la instalațiile care nu fac obiectul activității 3.6 din DEI

De regulă, va exista o relație unu la unu între unitate și instalație pentru activități de exploatare minieră și alte operațiuni. O excepție ar fi situația în care o unitate are mai multe suprafețe de lucru care extrag diferite tipuri de materiale sau în cazul în care o unitate acoperea inițial o zonă de exploatare pentru un anumit mineral (de exemplu, o carieră) și o altă zonă de exploatare pentru un alt mineral. A se remarca faptul că noua activitate 3.6 inclusă în DEI este definită ca fiind „[e]xtracția, inclusiv operațiunile de tratare la fața locului, precum mărunțirea, calibrarea, îmbogățirea și concentrarea următoarelor minereuri la scară industrială: bauxită, crom, cobalt, cupru, aur, fier, plumb, litiu, mangan, nichel, paladiu, platină, staniu, tungsten și zinc”. În cazul în care autoritățile competente elaborează un set de criterii pentru a determina domeniul de aplicare al instalației și limitele pentru activitatea 3.6 din DEI care pot fi aplicabile activităților de minerit subteran și de exploatare minieră la zi care nu fac parte din anexa I, aceste criterii pot fi aplicate și minelor neincluse în DEI, din motive de coerență.

În cadrul unei operațiuni tipice de carieră, activitățile includ dezagregarea rocilor prin foraj și sablare. Cariera este o instalație IEPR, iar activitatea sa principală este exploatarea minieră la zi și de carieră (când nu intră în domeniul de aplicare al anexei I la Directiva DEI), și anume este acoperită de activitatea 5 din IEPR. La fața locului există adesea o instalație de zdrobire, care poate fi staționară sau mobilă. O instalație de zdrobire staționară ar fi considerată parte a instalației, iar emisiile sale ar trebui raportate (a se vedea figura 5.13).

În plus, amplasamentul poate avea o sursă de energie, cum ar fi o unitate de ardere, care furnizează energie electrică pentru diferite activități din cadrul unității. Dacă această instalație de ardere se califică drept activitate inclusă în IEPR (de exemplu, o MCP), aceasta ar fi tratată ca o instalație IEPR separată ([15]) (astfel cum se ilustrează în figura 5.14).

În mod evident, în cazul în care centrala electrică ar fi exploatată de un operator diferit, aceasta ar forma o a doua unitate cu o singură instalație. În cazul în care centrala electrică ar fi mai mare de 50 MW, aceasta ar fi clasificată ca activitatea 1.1 (*Arderea combustibililor în instalații cu o putere termică instalată totală egală sau mai mare de 50 MW*). În mod alternativ, în cazul în care centrala electrică ar fi mai mică de 20 MW, aceasta nu ar intra în domeniul de aplicare al IEPR.

Figura 5.13

O diagramă schematică a unei operațiuni tipice de carieră

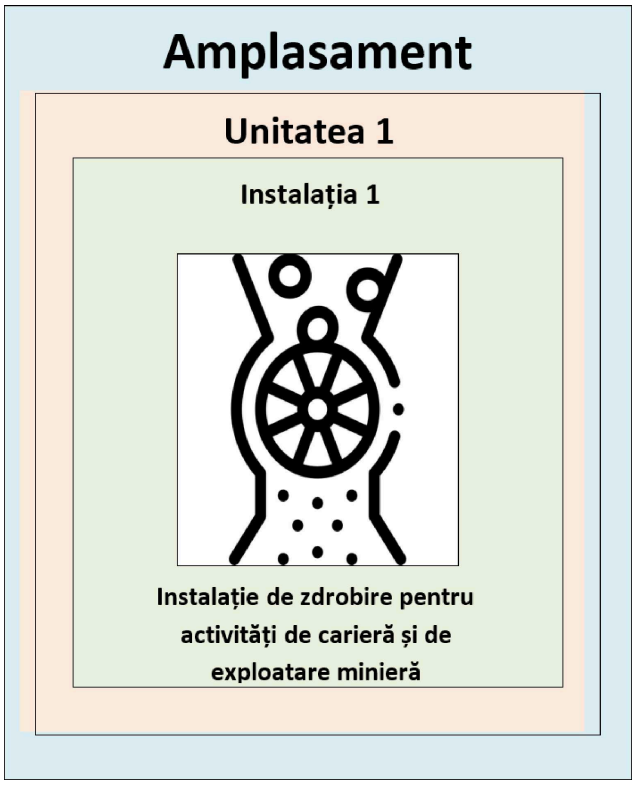

* Pictograma din figura 5.13 este destinată exclusiv unor scopuri ilustrative.

([15]) Raportarea instalațiilor medii de ardere în temeiul IEPR este definită drept „[a]ctivități menționate la articolul 2 din Directiva (UE) 2015/2193 (când nu intră în domeniul de aplicare al anexei I la Directiva 2010/75/UE) […] cu o putere termică nominală de cel puțin 20 MW și mai mică de 50 MW”. MCP-urile nu sunt raportabile dacă fac parte din anexa I la DEI. Cu toate acestea, dacă sunt o sursă de energie a unei activități neincluse în DEI (cum este cazul în secțiunea 5.7.3), ele ar trebui raportate ca atare, atât timp cât au o putere termică nominală de 20-50 MW.

Amplasamentul ar putea include, de asemenea, o unitate de depozitare a deșeurilor nepericuloase pentru colectarea deșeurilor provenite din diferitele activități ale amplasamentului (a se vedea figura 5.14), dar aceasta nu este o activitate inclusă în IEPR și, prin urmare, nu este considerată o instalație separată. Cu toate acestea, în cazul în care unitatea de depozitare a deșeurilor ar fi destinată colectării deșeurilor periculoase, de exemplu uleiuri uzate, și ar avea o capacitate de 50 de tone sau mai mult, aceasta ar intra sub incidența activității 5.5 din DEI și ar constitui o instalație separată în scopul raportării în temeiul IEPR, cu excepția cazului în care ar intra în domeniul de aplicare al Directivei 2006/21/CE privind gestionarea deșeurilor din industriile extractive.

Figura 5.14

Diagramă schematică a unei cariere tipice cu o centrală electrică și o unitate de depozitare a deșeurilor nepericuloase

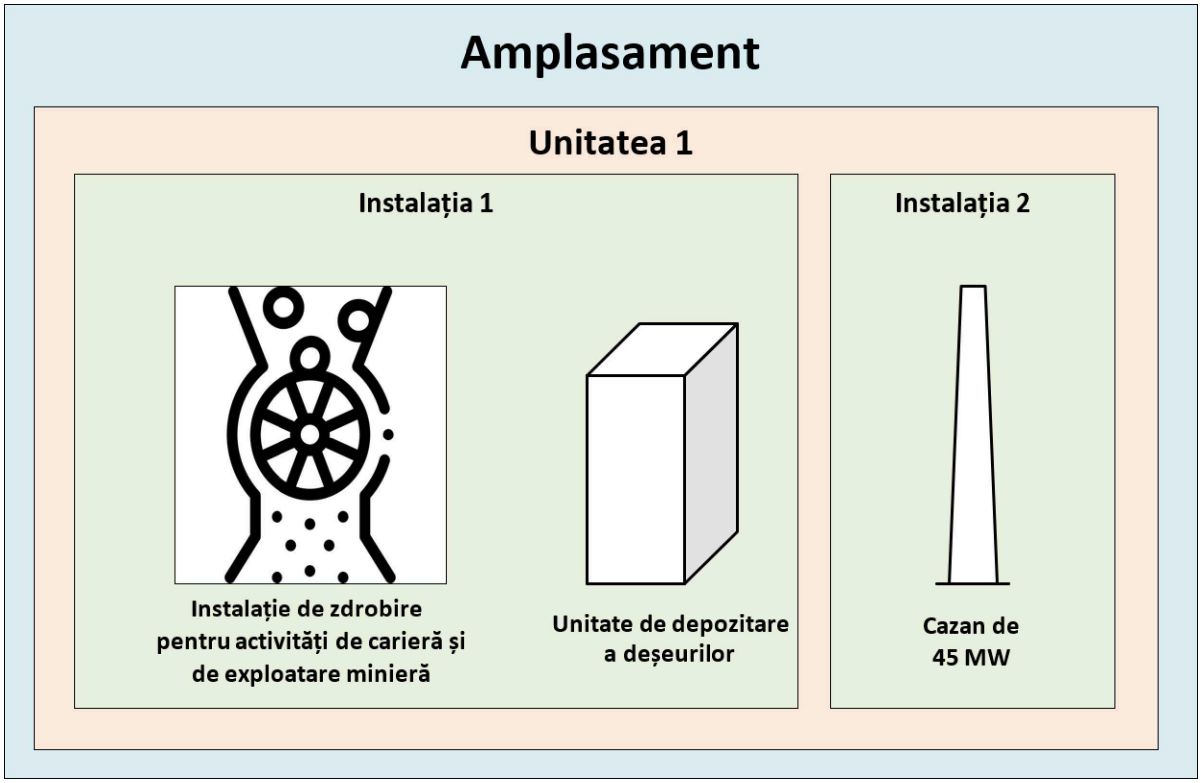

Figura 5.15 ilustrează o operațiune complexă de exploatare minieră la zi, în care sunt implicați patru operatori diferiți și, prin urmare, patru unități. Unitatea 1 este formată din două unități tehnice care formează o instalație, exploatată de „societatea A”. Unitatea 2 include patru unități conectate din punct de vedere tehnic, exploatate de „societatea B”. Unitatea 3 are o unitate tehnică independentă, gestionată de „societatea C”. Unitatea 4 are trei instalații (fără conexiune tehnică între unitățile tehnice), exploatate de „societatea D”.

În plus, în cadrul amplasamentului pot fi utilizate diferite echipamente mobile, care funcționează în unități diferite în momente diferite. Cu toate acestea, întrucât acestea sunt unități tehnice mobile, emisiile lor nu ar trebui incluse în raportarea pentru nicio instalație specifică.

Figura 5.15

Exemplu de operațiune complexă de exploatare minieră la zi

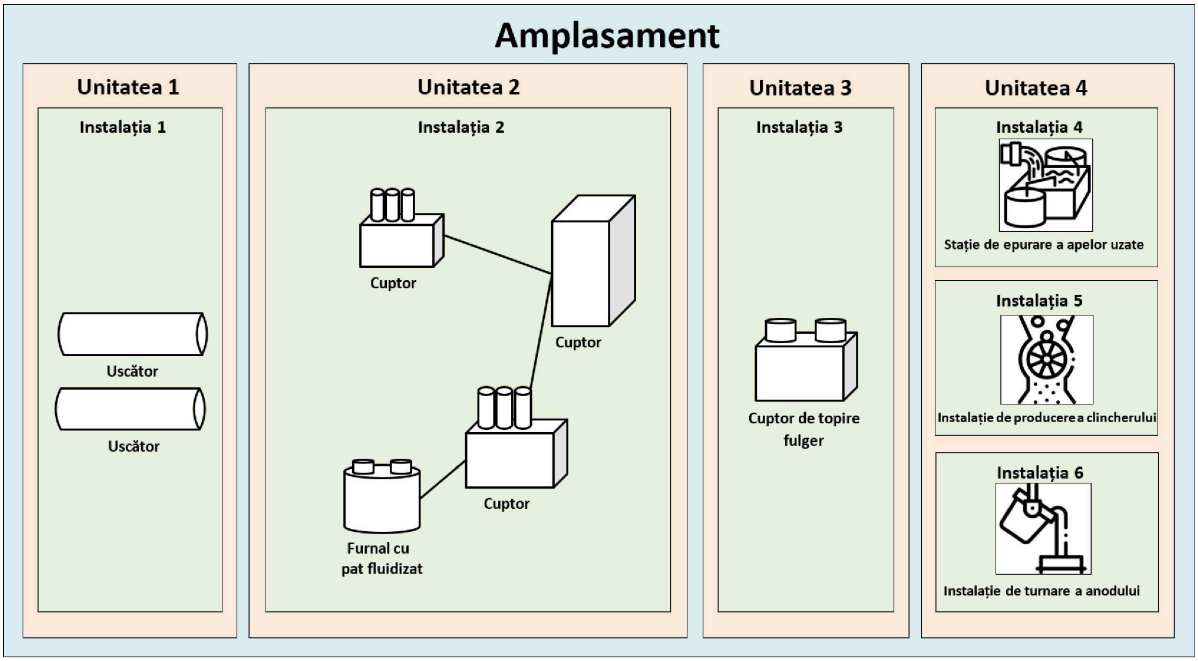

5.7.4. *Stații de epurare a apelor uzate urbane (cu o capacitate de cel puțin 100 000 de locuitori echivalenți)*

De regulă, va exista o relație unu la unu între unitate și instalație pentru stațiile de epurare a apelor uzate urbane. Cu toate acestea, o operațiune separată, dar conexă, de colectare și tratare a nămolului sau a levigatelor din depozitele de deșeuri ar putea fi exploatată de aceeași societate și localizată în aceeași unitate. În acest caz, unitatea ar avea două sau mai multe instalații.

În cazul în care un operator al unei instalații industriale deține o stație de epurare a apelor uzate urbane (sau dacă stația sa de epurare a apelor uzate a acționat și ca stație municipală de epurare a apelor uzate urbane), se recomandă raportarea acesteia ca fiind două instalații diferite. Instalația industrială ar trebui apoi să raporteze o evacuare indirectă (un transfer de poluanți) către stația de epurare a apelor uzate urbane (atât timp cât transferul depășește pragurile stabilite în anexa II la IEPR).

5.7.5. *Acvacultura bazată pe furaje, cu o capacitate de producție anuală mai mare de 500 de tone*

În ceea ce privește definiția unităților, se aplică același principiu care a fost utilizat în cadrul raportării în temeiul Regulamentului EPRTR (a se vedea secțiunea 4.2). Instalațiile de acvacultură au, în mod normal, mai multe țarcuri, canale sau rezervoare gestionate de același operator. Se preconizează o anumită proximitate geografică între instalații, pentru a fi considerate ca fiind aceeași unitate. De exemplu, ar putea fi vorba de mai multe cuști situate într-un golf în largul aceleiași insule dacă aparțin aceluiași operator. Cuștile din diferite locații separate de-a lungul coastei diferitelor insule mici ale unui arhipelag care converg într-o singură locație ar fi, de asemenea, considerate ca fiind aceeași unitate dacă au același operator.

La definirea acestei activități, pragul de capacitate se aplică nivelului instalației. Prin urmare, ar trebui să se acorde atenție determinării numărului de instalații din cadrul unei unități pentru a se evita ca instalația să scadă în mod neintenționat sub pragul de capacitate prevăzut în anexa I la IEPR. Prin urmare, definiția „conexiunii tehnice” este importantă (a se vedea secțiunea 4.1). Conexiunea tehnică dintr-o unitate de acvacultură marină înseamnă că mai multe cuști, țarcuri sau unități tehnice sunt legate fizic sau funcțional, de exemplu, prin infrastructură comună (hrănire, sisteme de alimentare cu apă, monitorizare) sau logistică (de exemplu, un punct central pentru depozitarea furajelor, manipularea chimică, recoltarea și îndepărtarea deșeurilor) și sunt gestionate ca o singură operațiune de producție.

Deși diferite specii acvatice pot ridica probleme de mediu diferite, simpla lor prezență nu este un motiv valabil pentru a împărți aceeași unitate în mai multe instalații, deoarece descrierea acestei activități nu este legată de specii. În cadrul activității de acvacultură pot exista cazuri în care o întreprindere deține un set de țarcuri, dar unele țarcuri sunt partajate (temporar) cu o altă întreprindere/un alt operator. În acest caz, setul de țarcuri ar trebui considerat ca fiind o singură unitate, pe baza dreptului de proprietate asupra țarcurilor. Proprietarul ar fi responsabil de raportarea tuturor emisiilor provenite de la toți operatorii care utilizează țarcul (țarcurile) său (sale). Vă atragem atenția asupra faptului că utilizarea

termenului „proprietar” în acest context reprezintă o excepție de la utilizarea generală a termenului „operator” în cadrul prezentului document de orientare. Într-o situație în care o autoritate competentă decide să cuantifice emisiile în numele operatorului, astfel cum se prevede la articolul 6 alineatul (9) din IEPR, operatorii nu vor mai fi nevoiți să facă acest lucru ei înșiși și să le raporteze autorităților lor.

Figura 5.16 prezintă un scenariu în care doi operatori gestionează fiecare o fermă cu un număr diferit de țarcuri individuale pentru pești. Aceste țarcuri sunt, de regulă, fixate împreună, creând o conexiune tehnică ce formează așa-numita fermă din sectorul acvaculturii. În schimb, figura 5.17 prezintă un scenariu ușor diferit, în care instalația 1 și instalația 2 sunt deținute de aceeași societate, dar pot adăposti pești aparținând altor societăți. Astfel cum s-a explicat mai sus, aceste instalații aparțin unei singure unități (unitatea 1) pe baza dreptului de proprietate. În plus, figura 5.17 include un rezervor mare de pește exploatat de o societate diferită, care constituie o unitate separată.

Figura 5.16

Exemplu de fermă piscicolă marină cu doi operatori

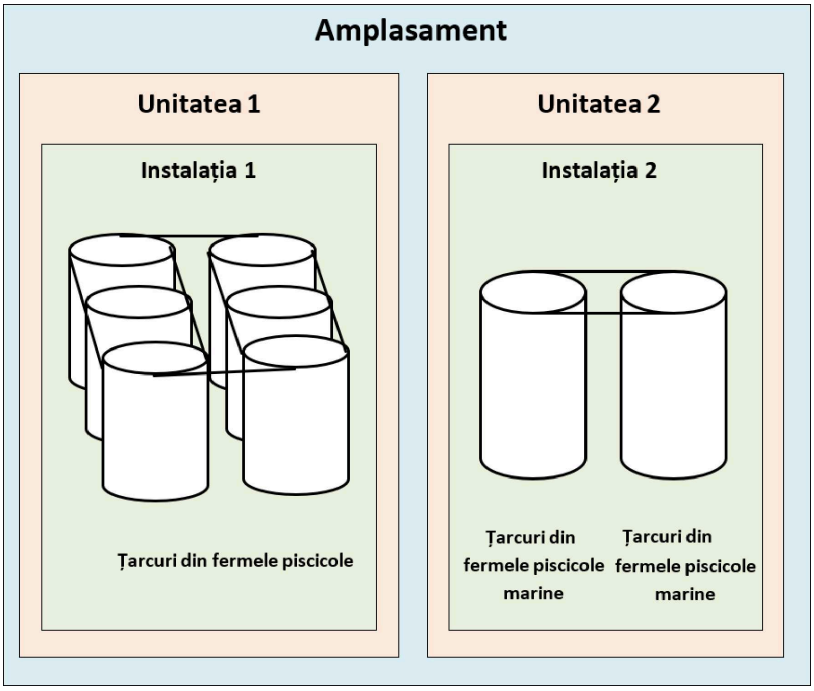

Figura 5.17

Exemplu de fermă piscicolă marină cu un operator

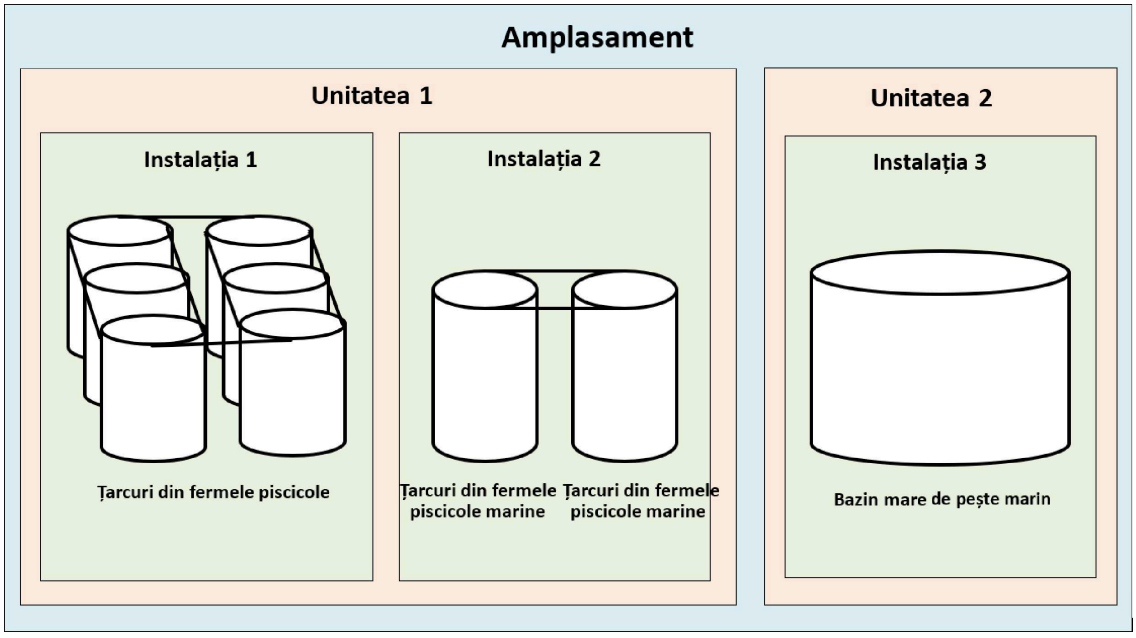

5.7.6. *Instalații de construcție și/sau dezmembrare și de vopsire sau decapare a navelor, cu o capacitate de tratare a navelor de cel puțin 100 m lungime*

Această activitate (activitatea 8 din IEPR) acoperă procese foarte diferite (și anume construire, dezmembrare, vopsire sau decapare). În majoritatea cazurilor, o instalație va efectua doar unul dintre aceste procese. Acest lucru va duce, de regulă, la o relație unu la unu între unitate și instalație pentru această activitate. Cu toate acestea, un complex foarte mare deținut de același operator ar putea avea secțiuni diferite dedicate fiecăreia dintre aceste activități (de exemplu, o secțiune pentru construcția de nave și alta pentru vopsirea acestora; ambele secțiuni pentru nave de cel puțin 100 m lungime). În acest caz, ar trebui raportate două instalații din unitate, deoarece impactul asupra mediului este diferit, iar procesele nu au legătură între ele.

5.7.7. *Electroliza apei pentru producerea de hidrogen la scară industrială – instalații care nu intră în domeniul de aplicare al anexei I la DEI*

Această activitate include instalațiile care efectuează electroliza apei care nu intră sub incidența activității 6.6 din DEI (definită ca „Electroliza apei pentru producția de hidrogen, în cazul în care capacitatea de producție depășește 50 de tone pe zi”). Autoritățile competente ar trebui să utilizeze aceleași criterii pentru a defini instalațiile ca și cele din domeniul de aplicare al activității 6.6. Acest lucru se datorează faptului că activitatea este aceeași, dar cu praguri de capacitate diferite.

6. CONCLUZII

Prezentul document de orientare oferă informații detaliate cu privire la modul în care raportorii de date ar trebui să identifice și să raporteze amplasamentele, unitățile și instalațiile în temeiul IEPR. Documentul subliniază structura ierarhică de raportare necesară în temeiul IEPR și al DEI, pe baza Regulamentului INSPIRE, care urmărește să faciliteze integrarea datelor spațiale și de mediu în procesul de elaborare a politicilor.

Orientările explică diferențele și relațiile dintre amplasamente, unități și instalații, inclusiv criteriile de identificare a unităților tehnice, a instalațiilor staționare și a activităților direct asociate. Ele abordează, de asemenea, complexitatea stabilirii momentului în care mai multe instalații ar trebui considerate ca făcând parte dintr-o singură unitate, pe baza conexiunilor tehnice și a dependențelor operaționale.

O analiză a setului de date din Registrul UE al amplasamentelor industriale din 2022 arată că majoritatea unităților au o relație unu la unu cu instalațiile, cu unele diferențe între statele membre.

Situațiile complexe vor necesita o analiză de la caz la caz și pot necesita consultarea cu responsabilii de eliberarea autorizațiilor din cadrul autorității competente, cu AEM sau cu Comisia. Serviciul de asistență pentru industrie al AEM poate fi contactat la adresa industry.helpdesk@eea.europa.eu.